

Ba! Con Có Thai Với Anh Ấy Rồi!

Contents

Ba! Con Có Thai Với Anh Ấy Rồi!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	31
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38

Ba! Con Có Thai Với Anh Ấy Rồi!

Giới thiệu

- Ba!- nó khó chịu nhăn nhó mặt mày gọi nú. Đã 30' trôi qua kể từ khi nhận được cuộc gọi, chân mày nó kể từ đó cũng chưa từng giãn ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-con-co-thai-voi-anh-ay-roi>

1. Chương 1

Hai tên “bọm bia”

- Ba!- nó khó chịu nhăn nhó mặt mày gọi nú. Đã 30' trôi qua kể từ khi nhận được cuộc gọi, chân mày nó kể từ đó cũng chưa từng giãn ra.

- Ba đã nói với con rồi, mà ngày xưa khi con 7 tuổi con cũng đã hứa với ba rồi còn gì.- tiếng ông Chí mất kiên nhẫn vang lên bên đầu dây, không khó để phát hiện ra rằng ông đang bực mình.

- Mày nói vậy là sao? Đã nói là đi picnic rồi mà.- Ngọc Quỳnh tức giận hét lớn trong điện thoại.

- Để khi khác tao sẽ bù cho tụi mày! Bye!- không để cho Ngọc Quỳnh nói tiếp, nó cúp điện thoại cái rụp. Nằm trên giường lăn qua lăn về mãi. Không thể nghĩ ra được cách gì cả.

“ Elevator buttons and morning air

Strangers’silence makes mư wanna take the stairs”

Ngọc Quỳnh lại gọi, nó chán nản, gỡ pin điện thoại ra rồi lại nằm xuống.

“Giờ mà đi với tụi nó thì chẳng khác gì tra tấn cả, hazz”

Cốc....cốc....

Có tiếng gõ cửa lễ phép...

- Cô chủ! Có điện thoại của cô chủ ạ!- cô hầu gái bước vào phòng nó đưa điện thoại cho nó.

- Alo!

- Mày tin tụi tao đến nhà mày thôi mày đi không hả, con kia!- vừa aptai vào nó liền đưa điện thoại ra xa vì “chất lượng” của âm thanh.

- Thôi! Tha cho tao.- nó nói như van xin.

- Tao đến nhà mày ngay!- không quan tâm đến những gì nó nói Linh Đan kiên quyết đe dọa.

- Linh Đan...tút..tút.....trời ơi, đang thế này mà....- nhẩn mặt, nó quăng điện thoại cho cô hầu gái rồi phi vào phòng tắm.

5 phút sau nó bước ra ngoài.

- Ba, mẹ ! con ra ngoài một chút!- nó lễ phép. Không thèm nghe xem ba mẹ có để ý hay không, nó liền lao ra ngoài....

Vòng vo với mấy ông chú cảnh vệ một lúc, cuối cùng, nó cũng lòi được chiếc xe đạp điện cũ kĩ ra khỏi nhà mà không có bong dánh của một tên cảnh vệ nào.

Nó phóng xe thật nhanh để tránh khỏi sự “truy sát” của hai con bạn, sợ ghê!

Lòng vòng quanh thành phố, nó dừng chân tại công viên AN KHÁNH. Kiểm một chiếc ghế để ngồi, nó bắt đầu quan sát xung quanh kiểm.... “chân mệnh thiên tử” của mình.

Oa oa oa, hôm nay sao vậy, ngoài mấy cụ trung niên ra ai cũng có đôi, có cặp.

Xụ mặt, nó thở dài:

“Mình cũng đâu đến nổi nào đâu, cũng rất xinh, dễ thương mà chỉ phải cái tội “dị ứng” với con trai thôi, sao lại không có bạn trai vậy?”

Chẳng biết kiếp trước nó ăn ở sao mà giờ chẳng có thằng nào. Mà không phải là không có thằng nào mà là nó chẳng nhớ nổi thằng nào. Học 2 năm cấp ba rồi, ngoài tên tụi con gái ra nó chỉ thuộc tên được khoảng 7,8 tên con trai là cùng, nói ra ít ai tin nhưng đó là sự thật (tác giả mình chính là một ví dụ điển hình). Có lần trong hiệu sách nó thấy một cậu học sinh làm rơi ví, liền nhặt rồi kêu cậu ấy trả lại. Đúng nói chuyện một hồi, nó mới phát hiện ra rằng “thằng này chính là cái thằng ‘cờ hó’ ngồi cuối lớp....

Ôi chắc hết nói nổi rồi, đến bạn học cùng lớp, nó còn chẳng biết thì lấy đâu ra....

Thở dài, lại thở dài. Sao vậy trời.

Cong....cong...

Một lon bia bay vèo về phía nó.

Ai mà vô ý thức vậy trời.

Cầm vỏ lon bia trên tay nó đảo mắt tìm kiếm.

A! một tên con trai đang ôm mấy thùng bia, vừa uống vừa nói nhảm.

Trông cũng ‘đập chai’, chỉ tội là thần kinh có vấn đề. Ăn rồi không có việc gì làm, đi uống bia, tự kỉ một mình...

Chẳng thèm chấp, nó bỏ lon bia vào thùng rác rồi tiếp tục theo dòng suy nghĩ.

Cong....cong

“Lại nữa, sao cứ nhắm trúng mình mà vút thế nhỉ? ...thôi kệ, hắn là kẻ say mình không chấp”

Tự an ủi mình, nó kéo lấy ba lô rồi đứng lên đi.

Cong....cong.. lại nữa.

Bụp.... một lon bia của hắn bay lệch quỹ đạo hạ cánh ngay trên đầu nó. Một chút bia còn sót lại nhễu ra quét vào mái tóc mà nó yêu nhất.

“ Mày tận số rồi con ơi!”

Mím môi, mắt nổi đom đóm, không chịu nổi, nó bước lại gần tên đó phân bua.

- Shi,t! Mày là cờ hó hay sao mà hết sữa lại đến ném bia vào người khác thế hả?- nó cầm lon bia trên tay bắt đầu....

- Gì? Muốn uống cùng à? Hà hà được đó, xinh, xinh, tôi thích, ngồi xuống đi.- tên đó ngẩng mặt lên nhìn nó rồi quay sang lấy móng chùi chùi chỗ bên cạnh và kéo tay nó ngồi xuống như thể không nghe thấy mấy câu nói chửi của nó. Bị hắn kéo, nó mất đà ngã xuống cạnh hắn.

- Của cô em này- hắn vừa nói vừa giơ một lon bia cho nó.

- Tôi không....

- Cô em định nói không uống chứ gì, tôi biết tổng, thôi giả nai với ai chứ đừng giả nai với tôi, tôi biết hết, biết hết, biết hết. toàn một lũ sâu bọ.

- Tôi....- nhìn lại tên này, nó định đứng dậy phân bua về chuyện vớ trác bữa bãi thì nó liền bị vẻ đẹp trai của hắn hút hồn. Đẹp trai thật, nó đơ vài giây. Quả thực hắn trông rất đẹp trai, nhìn cứ như là thiên sư vậy... Ngoài việc bê tha uống bia nói nhảm ra, thì chỉ có một từ duy nhất để diễn tả hắn : Chuẩn!

Vì cũng đang bực bội, lại hơi dao động vì vẻ ‘đập chai’ của hắn, nên ý nghĩ muốn bỏ đi liền tan biến.

Nhận lấy lon bia từ hắn, nó uống.

Chẳng biết có phải vì tâm cảnh có khúc mắc hay không mà sau khi ngồi xuống cùng nhau, cả hai liền im bật, không nói câu gì...

Thời gian cứ thế trôi...

Một lon, hai lon rồi....

Chiều....

Xung quanh là một bãi hoang tàn. Hắn gục lên gục xuống còn nó thì cười nham nhở khi thấy hắn như vậy.

- Này cô cười gì?

- Tôi cười anh.

- Có gì mà...- hắn định nói gì đó thì đơ lại.-Môi cô xinh quá, cho tôi hôn nhá!

- ầy! muốn lợi dụng lúc người ta say mà làm bậy à? Nói cho mà biết karatedo đai đen đó...nhưng mà thôi, cho anh hôn đây, cảm ơn về mấy lon bia của anh, nụ hôn đầu của tôi đây.

- hề hề....

thế rồi hắn tiến sát lại phía cô đặt môi mình lên môi cô nhưng chỉ chạm vừachạm vào là cô nôn ọe ra(oa, bắn), còn hắn thì tha hồ nhổ ra những gì nó “trao” cho hắn.

- Xin lỗi! tôi không cố ý.
- Nhà cô ở đâu?
- Làm gì? Muốn tán tôi à?
- Bậy!
- Vậy để làm gì?
- Tôi đưa cô về.
- Không cần. Tôi về được.
- Vậy về đi.
- Anh thách tôi à?
- Giải về coi.
- Được, tôi về nhà, bye!- nó loạng choạng đứng dậy , đi bộ về màkhông hề nhớ tới chiếc xe đạp.

Hoàng hôn dần buông xuống, có một cô gái xinh đẹp với mái tóc xõa dài đi xiênxẹo trên vỉa hè. Cô thu hút tất cả mọi ánh mắt về mình. Già cũng có, trẻ cũngnhiều, cả dê xồm nữa, có tất. mọi vài người thấy nó rồi quay xuống nói vớicon/cháu mình.

“ con gái mà uống rượu như thế là gái hư hỏng đấy, không được học theo nha,bé!”

“con gái trẻ thế mà hư quá, con mai mốt mà như thế là mẹ đánh đòn nha!”

Oa oa, có ai biết được nó là ai không? Gái ngoan đấy, 10 năm liền là học sinhsuất sắc, nhận biết bao học bổng, hôm nay là ngoại lệ đấy.

- Này, bé! Đi chơi với tụi anh không? Bé xinh thế?- mấy tên dê xồmxấn tới chỗ nó.
- Tôi muốn về nhà.
- Thì nhà anh cũng là nhà. Hê hê lại đây nào.
- Mà điên à?
- Bọn anh điên vì em đấy.
- Cút!
- Em “ngon” thế sao bọn anh cút được.
- Vậy tới đây. – nó thủ tấn zhen rồi ngoắc ngoắc tay tỏ ý kêu tụi đó lại.

Tung chân lên định đá thì....oạch, nó nằm gọn dưới đất.

Một mỗi nó ngủ thiếp đi mà không để ý là mình đang gặp nguy hiểm.

2. Chương 2

- Ba! Ba! Cho con cốc nước- mơ màng nằm trên giường, đầu óc nặng trĩu như cả tấn đá đè lên, nó nhắm mắt gọi lớn.

- Cậu! cậu! cậu ơi, chị xinh đẹp tỉnh rồi! chị ấy muốn uống nước-chất giọng non nớt của trẻ con vang lên “thùng” vào màng nhĩ của nó.

“ Quái lạ! nhà mình làm gì có trẻ con nhỉ?”. “ chắc nghe nhầm” – xua đuổi ý nghĩ vừa rồi ra khỏi đầu nó lại gọi lớn:

- Ba! Cho con xin cốc nước.

- Dạ! nước của chị xinh đẹp đây ạ!- chất giọng ngây thơ, non nớt ấy lại vang lên. lần này nó không thể không mở mắt.

He hé mắt rồi mở mắt tròng tròng, đập vào mắt nó là một cô bé khoảng tầm 4-5 tuổi mặc váy hồng, tóc búi cao, ngồi cạnh giường nó bưng cốc nước. Bất giác nó hỏi:

- Em là ai?

- Dạ! em là Mai Chi, con ngoan của ba mẹ và cháu xinh của cậu.

- Thế em là gì ở đây?

- Dạ! Đây là nhà cậu em, ba mẹ em đi công tác nên em ở với cậu.- con bé ngây thơ trả lời trong sự ngỡ ngàng của nó.

Nhìn xung quanh phòng, quả thật đây không phải là nhà nó .Nó đã qua đêm tại nhà người lạ. như sét đánh ngang tai, đầu óc nó quay vòng vòng, có chuyện gì đã xảy ra, nó cố gắng nhớ lại mọi chuyện.

“Hôm qua...hôm qua.....tên con trai trong công viên...bia....về nhà....lũ dê xồm”

Hả...nó giật mình nhìn xuống người mình, không sao cả. nhưng đây không phải là áo quần của nó. Gì vậy? ai thay đồ cho nó? Nuốt nước bọt nó hỏi.

- Vậy sao chị lại ở đây vậy?

- Hôm qua cậu em đi mua bánh cho em khi về thì đã thấy cậu đưa chị về cùng rồi.

- Thế hóa ra “cậu em” đã cứu chị.- nó lẩm bầm-. cậu em là ai?

- Dạ! tí nữa chị xuống rồi gặp cũng được nha vì em...em không nhớ họ tên của cậu hình như cậu tên là Minh...giờ chị nằm nghỉ , em xuống cho con cubi ăn sáng, lát em gọi chị xuống ăn sáng với em và cậu luôn.

- Không cần đâu, chị...- định bụng bước xuống giường thì đầu óc choáng váng làm nó không thể tài nào đứng dậy được.

- Chị như thế là không ngoan, em sẽ không chơi với chị nếu chị không ngoan.

- Rồi, rồi, chị ngoan chị ngoan.- Con bé thế mà kinh, vừa thấy nó có ý định ngồi dậy là tròn mắt nhìn nó đầy đe dọa, khiếp! Cơ mà giờ, nó, dù có muốn về cũng không về được, toàn thân nó rã rời, không sức lực, đầu thì như búa bổ...Sức đâu mà đi... Đành ở lại một chút nữa rồi tính, dù gì nó cũng có bị “gì” đâu...

Thấy nó nói vậy, con bé cười rồi tung tăng ra khỏi phòng bỏ lại nó với sự thấp thỏm và bứt rứt.

“ cả đêm mình không về chắc chắn ba, mẹ sẽ rất lo”.

“điện thoại quên ở nhà-> giờ không liên lạc được”

“ nghỉ học không giấy xin phép -> được “ghi danh” vào “sổ hoa” của cô chủ nhiệm”

“ Hôm qua Ngọc Quỳnh và Linh Đan đến nhà tìm không thấy sẽ cố liên lạc, biết mình cả đêm không về-> suy nghĩ bậy bạ-> giải thích điên cuồng mà không ích gì”.

“ oa oa chết mình rồi.”.

Được sự giúp đỡ của cô bé, cuối cùng nó cũng lết nổi thân mình xuống dưới. Định bụng nói cảm ơn chủ nhà rồi xin phép liên lạc với gia đình để về thì...

Hình ảnh một người con trai đang dọn bữa sáng lọt vào mắt nó.

“ Dáng người này quen quá”.

Thấy nó xuống, anh ta tươi cười:

- Cô học trò hư hỏng, đã tỉnh rượu chưa?

- Thầy...thầy...- choáng, nó lắp bắp khi người đứng trước mặt nó là thầy giáo dạy toán của nó- Phạm Nhật Minh.

- Ngồi xuống đi!- chỉ xuống cái ghế bên cạnh , anh lên tiếng.

- Dạ!.... thầy ơi...- nó vừa ngồi xuống vừa run run lên tiếng.

- Thầy đã gọi cho ba mẹ em rồi, không phải lo, con phía trường thì thầy cũng điện cho cô chủ nhiệm của em rồi.

- Dạ...em cảm ơn thầy.

- Cậu ơi!- Mai Chi chạy từ trong phòng tắm ra cắt ngang cuộc nói chuyện giữa nó và anh.

- Gì con?- anh quay sang nhìn cô bé hỏi.

- Dạ! áo quần chị xinh đẹp khô rồi cậu ạ!- con bé vừa nói vừa chạy lon ton tới bàn ăn kéo ghế ra ngồi- à mà hôm qua con thay áo cho chị con thấy áo nhỏ gì màu trắng chị mặc ở trong ấy, sao con không được mặc vậy cậu?

Đang uống ngụm nước nó bị câu nói của con bé làm cho bị nghẹn ho sặc, trong khi đó mặt của anh cũng đỏ lên phừng phừng.

- Cái...cái...đó cậu không biết!- anh lắp bắp ngượng ngùng trả lời cô cháu nhỏ.

- cậu! cậu không biết đâu da chị trắng và thơm lắm ôi ước gì con được như chị nhỉ. -A! chị!- đột nhiên nó quay ngắt sang nhìn nó làm nó giật nảy mình- chỉ dùng sữa tắm gì vậy chị? Da chị trắng quá à!- nó vừa nói vừa chỉ làm bộ tưởng tượng lại khiến nó ngượng chín mặt.

- Thôi...thôi...ăn sáng đi, Mai Chi!- anh cũng không khác gì nó, mặt đỏ như quả cà chua. Tình huống này hơi bị ‘đoảng’ thì phải...khiếp với con bé...

Sau đó 3 người cúi đầu ăn sáng, thỉnh thoảng be Mai Chi lại độn thêm vài câu khó đỡ như:

“ Chị! Ngực chị lớn thiệt, sao em không có vậy chị”

“ Chị! Cái áo nhỏ đó chị mua ở đâu vậy? chị cho em một cái đi!”

“ Chị!=====<><><> =====”.

Ăn sáng xong, nó được “ông thầy đẹp trai” đưa về tận cổng. Ngượng ngùng, nó chỉ kịp cúi chào anh xong rồi bay thật nhanh vào nhà.

Ôi!

Kịch liệt ngồi hàng tiếng đồng hồ để “dỗ” mẹ vì con gái lang thang cả đêm không về làm bà khóc sưng cả mắt, ngồi “thiền” thêm vài tiếng nữa để nghe ba nói về “công dung ngôn hạnh” và tốn vài triệu lít nước bọt để giải thích với hai con bạn rằng “tao-vẫn-là-tao” nhưng tất cả(đã biết trước) đều không ích gì.

Mặc dù hai người được gọi là “ba, mẹ” của nó giờ mặc dù không có quyền hạn nhưng với trách nhiệm quản lý nó họ vẫn có thể ra lệnh cấm túc nó trong vòng...1 tuần cho đến khi ba và hai ông của nó về.

“Hazzz, lại 1 tuần bị bọn cảnh vệ làm kì đà cắn mũi”

Ngồi một mình trong phòng nó miên man suy nghĩ: ba, ông nội, ông ngoại-tập đoàn-thừa kế-bạn trai-chồng-ước mơ, hoài bão-hạnh phúc-tình yêu. Tất cả quay hỗn độn trong đầu đưa nó vào giấc ngủ....

“ mình phải nhanh chóng có bạn trai”

“ Nhưng mình không có thời gian tìm hiểu, sẽ là vô cùng bông bột nếu chọn đạimột người”

“ thời gian gấp quá, mình muốn tự nhiên hơn, mình muốn “định mệnh” cơ”

“ai sẽ là định mệnh của mình?”

“ Mình sẽ yêu ai? Ai sẽ yêu mình? Ai?”

“Liệu có có không? Nếu có vậy giờ anh đang ở đâu? Nhanh lên! Tới đây đi,nhanh lên...làm ơn.....”

Sáng nay nó dậy sớm, ngồi thẩn thơ bên cạnh cửa sổ.

“không phải nhiều tiền là hạnh phúc, quyền lực là mãn nguyện. kẻ giàu chứachắc đã vui, hạnh phúc, đôi khi họ còn không có lấy nổi một nụ cười như nhữngcon người bình thường, nhưng con người vẫn lao vào cái hư vinh, giàu sang đó, đểrồi khi có tất cả nhưng thực sự thì họ chẳng có gì .”

Hazzz.....Nó thở dài, chu môi lên phà hơi vào cửa kính rồi vô định vẽbậy.

“mình cũng vậy, mình không có gì ngoài tiền, quyền lực, mình là ai? Chỉ làmột con bé nghèo, nghèo đến nỗi không có gì cả ngoài tiền, không có gì ngoàitiền”.

Cúi đầu, nó thất vọng ngoảnh mặt đi mà không nhận ra rằng, nãy giờ, trong lúc suy nghĩ, bàn tay nó đã vẽ nên một chữ ‘M’.

* * * * *

Tại lớp học:

- Tùng Chi! Chú ý vào bài học đi!- là thầy, thầy Nhất Minh.

- Dạ! em xin lỗi!- nó ngồi dưới lí nhí.

Thế nhưng dù có quyết tâm đến bao nhiêu nhưng nó vẫn không thể nào tập trungnổi mặc dù mắt vẫn dán lên bảng.

Reng...reng...hết giờ toán, nó nằm bẹp xuống bàn. Cả lớp nháo nhào chạy đi chơi.Chẳng thèm quan tâm tới mọi thứ nó thiêm thiếp ngủ. Cũng chẳng có việc gì đánglàm cho lắm, ngủ là tốt nhất.

Chợt có ai đó dúi gì đó vào tay nó, một tờ giấy, ai vậy?

“ tan học, tới tìm tôi, chúng ta cần nói chuyện, số điện thoại của tôi là0167xxxxxxx”

“Ai vậy chứ?”

Nó lơ đãng vút tờ giấy vào sọt rác, rồi nằm.

Cơ mà khoan.

“ Rất có thể “ai đó” đang chú ý đến nó. Vậy thì sao? Mình có nên....”

Chạy như bay lại sọt rác, nhặt ngay tờ giấy đã bị nhàu, nó mỉm cười.

“ Thôi thì thử một lần vậy”.

Tan học, nó thấp thỏm không biết người hẹn nó ra là ai. Không ngờ cảm giáclại hỗn độn đến như vậy. nó lôi tờ giấy ra nhắn tin cho số ấy(vì vẫn trong phạmvi trường học mà)

“ Ai vậy?”

“ Ra đây nhà D, gặp tôi!”

Nó mang cặp sáchđi về phía dãy nhà D, ai nhỉ? Tò mò quá.

Rầm....

- O! Xin lỗi! bạn có sao không?- nó cất tiếng xin lỗi vì mãi nghĩ màkhông nhìn đường.

- Cô không có mắt à! Cô.... – tên con trai đó ngẩng lên nhìn nó mắngrồi như khựng lại.
- Bạn có sao không? Mình thành thật xin lỗi, mình không cố ý.- nó nhìn hấn rồi cúi người xin lỗi.
- Cô....
- Sao? Bạn muốn nói gì?
- Không , không có gì!
- Vậy mình đi trước nha, mình đang có việc.- nó rồi nó xoay người vội bước đi mà không để ý rằng tên con trai mà cô vừa va phải đang nhếch mép cười.
- “ Có vẻ cô em không nhớ tôi thì phải”.

3. Chương 3

Bước đến dãy nhà D đôi chân nó bước chậm lại. Trước mặt là một anh chàng đang quay lưng lại với nó. Người này có thân hình cao chắc cỡ mét 8 gì đó, ăn mặc chỉnh tề, nhưng có lẽ anh ta không phải là học sinh của trường thì phải, vì anh ta đâu có mặc đồng phục. Im lặng quan sát thêm một lúc lâu nữa nó mới lên tiếng. Chẳng hiểu sao giờ tìm nó lại đập nhanh đến như vậy.

- Anh gì ơi!- nó run run gọi.

Đơ 5s khi anh chàng đó quay người lại, mặt nó trắng bệch ra một phần nhỏ vì thất vọng một phần vì lo sợ.

- Thầy.....- nó sợ sệt gọi rồi cúi mặt xuống, trong lòng thì nghĩ đến chuyện thầy gọi ra “ giáo huấn” vì tội không chú ý đến bài và cả vụ.....say xin của nó nữa. Nó hít một hơi dài để chuẩn bị tinh thần cho một vụ “tra tấn” dã man vì ngoài việc nổi tiếng vì tài năng và vẻ đẹp trai, thầy Nhất Minh còn nổi tiếng về sự “hung tàn” đối với học sinh. Cũng phải thôi ngay cả học sinh cá biệt còn sợ thầy nữa là nó.

- Em không cần phải căng thẳng như vậy, ngồi xuống đây với tôi.- nhìn thấy nó, anh nói nhỏ nhẹ tránh làm cô học trò nhỏ sợ.

Nó run run tiến lại cái ghế, tim nó đập loạn xạ. mặt cắt không còn giọt máu. Tay nắm chặt gấu áo. Môi mím chặt, mắt cúi rạp xuống đất. nó không biết “ông thầy” đẹp trai này sẽ nói gì với nó.

- Em ngồi xuống đi! Rồi chúng ta nói chuyện.- anh vẫn nhỏ nhẹ nói với nó nhưng từng ấy thôi cũng đủ làm nó cứng người.

Anh sẽ nói gì với nó, nói anh đã quyết định công văn kỉ luật với nó rồi á, thôi chết.

Đời nó coi như xong.

Say xin rồi ngắt ngoài đường, học hành thì không chú ý, chỉ riêng cái tội say xin đó thôi nó chắc chắn cũng phải lãnh “giấy chứng nhận” nữ sinh hư hỏng, bị phết một vết ngay vào học bạ, bị kỉ luật trước hội đồng nhà trường, bị bêu khắp học sinh toàn trường rồi nói gì cái tội là học sinh thuộc “điện” đi thi học sinh giỏi môn toán mà lại không chú ý đến môn ổng dạy.

- Tôi đáng sợ lắm sao?- anh nhìn cô học trò nhỏ hỏi.

- Dạ.....em....em.....thầy ơi.- nó run rẩy lắp bắp.

- Em có thể nhìn tôi nói chuyện được không?- anh đề nghị với nó khi thấy nó cứ cúi gầm mặt mà nói chuyện.

E dè, nó ngước mặt....

Ngước mặt lên nhìn “ông thầy” với cự li gần, nó liền bị vẻ đẹp trai của anh làm cho đờ mảy giây. Lên lớp nó chưa từng nhìn thầy nó ở cự li gần như thế, học thêm cũng không, cả hôm qua cũng vậy, khi nói chuyện, ăn cơm nó cũng chỉ biết cúi đầu.

- Đẹp trai lắm sao? – anh nhìn nó như bị hóa đá liền cười trừ

Mặt nó chuyển từ trắng bạc sang ửng hồng, nó nhanh chóng cúi đầu xuống.

- Em có biết vì sao thầy lại gọi em ra đây không? – giọng anh trầm xuống.

Chất giọng này làm nó nhớ lại chuyện hôm qua, lúc đó, nó và anh đang nói chuyện với nhau, nhưng chưa nói được gì nhiều thì bé Mai Chi cắt ngang với những câu không đỡ được.

Bất giác, hai má nó lại đỏ hơn khi nhớ lại những gì bé Mai Chi nói...

- Em có thể nói cho thầy biết được không?

- Dạ?

- Thầy sẽ giữ kín việc em vi phạm nội quy uống rượu nếu em nói cho tôi biết nguyên nhân.

- Dạ....- thở phào khi lý do gọi nó ra đây không phải là báo cho nó quyết định kỉ luật nhưng trong đầu nó giờ lập tức hiện ra hàng loạt hậu quả khi “ông thầy dữ dằn” này nói ra cái vụ xỉn của nó.

- Em nói đi, tôi nghe đây.

Chẳng hiểu sao giọng “ông thầy” này lại ảm kinh khủng, nghe mà muốn xiêu lòng.

- Dạ...là vì....bla bla- thế là nó nói một mạch chuyện của nó ra với anh. Nói xong nó xụ mặt thở dài một cái.

- Thế em đã có đối tượng nào chưa? – anh hỏi nó với giọng bình tĩnh nhất có thể nhưng lại vô cùng hồi hộp.

- Dạ...đến giờ...vẫn chưa.- nó lại thở dài, thở dài rồi nhìn xa về phía mấy cây phượng cuối dãy.

Nhưng anh thì lại nở một nụ cười hi vọng.

- Vậy nếu thầy nói thầy có thể....

“ Elevator buttons and morning air

Strangers’ silence makes me wanna take the stairs

.....

The jury’s out, but my choice is you”

Tiếng chuông điện thoại làm cắt ngang câu nói của anh và làm nó tá hỏa. Nó nhìn anh với ánh mắt đầy tội lỗi : “ học sinh không được mang điện thoại đến trường” (trường nào chả nói vậy, nhưng ai cũng hiểu ngầm là cho phép mang và phải để chế độ), nhưng mặt nó lại giãn ra được một tí vì ý nghĩ vừa mới xẹt qua: “ Thầy đã liên lạc với nó bằng điện thoại” nhưng ý nghĩ đó vụt tắt khi chiếc điện thoại vẫn tiếp tục đổ chuông và nó hiểu : “ điện thoại nó không cài chế độ” tương đương với việc nó sẽ được “ông thầy” này hộ tống lên phòng giám thị nhưng....

- Sao nhìn thầy dữ vậy? điện thoại kia, nghe đi.

- Dạ...- như trút bỏ được cả tấn đá đè lên người, nó bắt máy.

Tốc độ âm thanh “chất lượng” lại khiến nó né sang một bên:

- Mày đang ở đâu? Tan học rồi sao chưa về, chúng tao đang có mặt tại nhà mày này, hôm trước đi cả đêm giờ định đi tiếp đó hả, con kia. Kể từ khi nào mày lại hư hỏng đến mức đó, hả? về ngay nếu không muốn tụi này “lột”. Cả sáng nay tụi tao cố nhịn không qua lớp mày rồi đó, giờ về ngay, tụi tao có việc muốn hỏi. nhanhhhhhhhhhhhhhh!.....tút tut tut.- Ngọc Quỳnh “phóng” với tốc độ của ánh sáng rồi cúp máy trong sự ngỡ ngàng của nó.

Quả thật nó cũng đang suy nghĩ vì sao hai con bạn lăm mồm của nó lại để chonó yên mà không lập tức lôi cổ nó đi hỏi đi hỏi lại như mọi lần có chuyện khi mà chỉ nghe nó giải thích qua điện thoại, thì ra tụi nó muốn giữ kín chuyện nó quạđem ở ngoài, muốn giữ thể diện cho nó.

“Ôi, thật là yêu hai bà quá đi!”

Nó vừa nghĩ vừa cười thầm.

- Em có chuyện à?- anh nãy giờ quan sát nó, thấy nó không nói gì anh liền hỏi.

- Dạ....- nó gật đầu một cái tỏ ý phải.

- Vậy khi khác nói chuyện tiếp. em có việc thì về đi.

- Dạ....em chào thầy!- cúi đầu chào anh xong, nó quay người ra về.

“Cứ tưởng có người “để ý” hóa ra không phải”- thở dài với ý nghĩ vừa rồi, nó đi thẳng tới chiếc ô tô sang trọng đang đậu trước cổng trường chờ nó.

Nhưng hình như nó sai rồi thì phải, bởi vì khi nó quay đầu đi, “ông thầy” đã nhìn nó một cách trêu mến rồi nói nhỏ như chỉ mình anh nghe.:

“Đến tụi em cũng không thể nhớ nổi, gốc quá!”

Chiếc ô tô dừng lại trước ngôi nhà khá to, nhìn sơ qua như một ngôi nhà cổ, được bao quanh bởi những dãy hàng rào cao. Nó bấm mật khẩu rồi bước vào, còn đám cảnh vệ thì né đi chỗ khác vì nhà đang có khách: Ngọc Quỳnh và Linh Đan.

Đi qua chỗ hành lang dài, chẳng thấy cô hầu gái nào, nó yên tâm. Có vẻ như banó đã thu xếp trước khi 2 con bạn của nó tới.

Bước vào căn phòng của mình, đập ngay vào mắt của nó là một mớ hỗn tạp: áo quần bị lực lợi tứ tung, vung vãi khắp phòng, nhưn mây nhìn 2 con bạn mình đang ngồi trên đồng hồ của nó, nó ngao ngán đánh hắng.

thấy chủ nhân của căn phòng về, hai con “tội đồ” nhìn cảnh hoang tàn rồi lại nhìn nó cười nham nhở.

- Mây....mây về rồi hả...hi hi... tụi này chỉ tính thử đồ của mây chút thôi, mà...mà đồ của mây nhiều thật đó, cái nào cũng đẹp hết á.- Linh Đan ngập ngừng nhìn nó nói rồi quay sang nhìn đồng váy áo mắt sáng lên.

- Tụi bây đúng là hết thuốc. – nó tới cạnh giường, kéo một chiếc váy caro sang một bên rồi ngồi xuống nhìn 2 con bạn.

- Tùng Chi này!- Ngọc Quỳnh mắt không rời chiếc quần jean trên tay gọi nó.

- Gì?- nằm xuống giường, nó lơ đãng trả lời.

- Ba mẹ của mây làm nghề gì.?

Nó giật mình ngồi bật dậy nhìn con bạn, lo lắng hỏi:

- Mây hỏi làm gì?

- Tao đoán nhà mây còn giàu hơn chúng tao tưởng tượng vì mỗi cái áo hay cái quần trong tủ đồ của mây cũng phải trên triệu rồi.- Ngọc Quỳnh tỏ vẻ sành đồ chỉ những thứ xung quanh rồi nói.

- À ờ...cũng không lắm đâu.- tìm nó đập loạn xạ, mồ hôi túa ra, nổi sợ hãi lại ủa về. nó sợ nếu hai con bạn nó biết nó là ai thì sẽ không chơi với nó nữa. lúc nhỏ nó đã rất cô đơn vì không có bạn, ai cũng nghĩ nó giàu, có quyền nên không dám tới gần sợ đắc tội với nó rồi sống không yên. Khó khăn lắm nó mới có hai người bạn này tuyệt đối nó không thể để mất.

- Này! Con kia, mây sao thế? Nhớ giai à? À mà sao hôm nay về muộn vậy? đi với anh nào à? Hôm qua giải thích thể tụi tao vẫn thấy chưa ổn đó nha. Khai mau, nếu không thì....- Linh Đan thấy nó đờ người liền nghi ngờ hỏi vặn nó, giờ hai tay ra hù sẽ cù cho nó nhột nếu nó không khai.

Chạy khắp phòng để né 2 con bạn phù thủy, đến cuối cùng nó chịu thua van xin rồi rít rồi kể lại chuyện ngồi nói chuyện với “ông thầy” đẹp trai.

Nghe xong chẳng hiểu sao 2 con bạn nó cứ nhìn nhau rồi lại nhìn nó đầy khó hiểu.

- Gì vậy?- nó ngây ngô hỏi.

- Mà có nghĩ là ông thầy đẹp trai của tụi mình.....

4. Chương 4

Đi học muộn

Hôm nay nó đi học muộn, nên xe cảnh vệ không được phép tiến sát vào trường, vậy là nó phải chạy bộ một quãng đường khá dài. Tất cả cũng chỉ tại hai con bạn của nó cơ, nói nhăng nói cuội làm nó mất ngủ.

“ - Mà có nghĩ là ông thầy đẹp trai của tụi mình.....thích con Tùng Chi không? - Ngọc Quỳnh quay sang Linh Đan hỏi rồi nhìn nó.

- Tao cũng nghĩ thế đó, ông Minh trường mình nổi tiếng dữ dằn, khét tiếng tuyệt tình nay lại đi bao che cho con Tùng Chi về vụ say xỉn. hơn thế còn quan tâm hỏi nó nguyên nhân nữa, nghi lắm.- Linh Đan cũng hòa theo thêm ý với cái giọng như vừa phát hiện ra được một bí mật quốc gia.

- Nhưng tao có thấy cái gì đâu? Đơn giản là ông quan tâm học sinh nằm trong đội tuyển của ông thôi. Có gì đâu mà tụi bây nói ghê thế.- Nó ngồi yên phân bua, nhưng cảm giác lại như có cái gì đó nhộn nhạo trong lòng.

- Không! Tuyệt đối không! Với kinh nghiệm tình trường của tụi tao thì tụi tao chắc chắn ông thầy đẹp zai này đã để ý mày rồi. thật không ngờ sét của mày lại “tia” đến như vậy. hê hê hê – con Ngọc Quỳnh đan hai tay vào nhau nhìn nó với ánh mắt cương quyết làm nó sồn cả da gà...

nhưng...

“ Nếu ông để ý mình thật thì..... Hay rồi.” ^__^.”

Quay trở lại hiện tại, nó chỉ còn 5 phút để bay vào lớp. Vượt qua cánh cổng, nó không quên ngoái lại chào bác bảo vệ một cái, rồi cắm đầu chạy thẳng...

Rầm....

“cái gì vậy trời?” nó ngã lăn quay xuống đất, mông nó đập cái sân một cách oanh liệt, miệng lẩm bầm gì đó không nghe thành tiếng. mãi đến khi giật mình thấy một thằng con trai chìa tay trước mặt nó rồi lên tiếng, nó mới để ý đến xung quanh:

- Chúng ta có vẻ có duyên nhỉ?- một giọng nói dịu dàng, thanh thoát.

- Sao?- nó ngược mặt lên nhìn, là một thằng con trai, hắn đang cười với nó, hắn nhìn giống như một thiên sứ vậy, rất đẹp, nhưng sao nó cứ có cảm giác giả tạo sao ấy. Lạ nhỉ.

Đúng như vậy, hắn đang cười thì mặt hắn biến dạng, nó giơ tay lên nắm tay hắn để lấy đà đứng dậy thì hắn rút tay lại, nụ cười vụt tắt, thay vào đó là khuôn mặt của ác quỷ. Hắn dần mặt hét lớn:

- sao cô cứ chọn đúng tôi mà đâm vào thế nhỉ ?

- Tôi....tôi....reng....reng....- đang luống cuống nói lời xin lỗi thì tiếng chuông vào học vang lên, không chần chừ nó vùng người bỏ chạy vào lớp trước khi gặp tụi sao đỏ.

Nhưng chỉ chạy được một bước thì tay nó bị túm chặt lại, là hắn, hắn đang nắm tay nó.

Giật mình nó nói như van xin:

- Bạn gì ơi tôi biết tôi va phải bạn là có lỗi, tôi xin lỗi, nhưng giờ vào học rồi bạn có thể cho tôi vào lớp được không? Tôi trễ rồi.

- Va phải lần một, tôi tha, va lần hai thì cô phải đền, hai lần rồi đấy.- hấn vừa giơ bàn tay còn lại của hấn lên vừa suýt xoa cái cằm nhìn nó khó hiểu.

- Hai...hai lần....? còn....lần nào nữa à? - nó vừa lơ đãng nói vừa quayra sau nhìn về hướng dãy phòng học, long như lửa đốt. quá 3 phút rồi.

- Lần trước ấy...ừm, cô học lớp nào?

- 11A2, bạn ơi làm ơn cho tôi vào đi, rồi thế nào tôi cũng chịu hết-nó nhìn hẩn van xin.

- “thế nào cũng chịu hết”? rồi, vậy sẽ để cô đi.

- Vậy cảm ơn bạn trước.

- Khoan.

- Gì nữa?

- Tên cô là gì?

- Nguyễn Tùng Chi.

- Tên tôi là Hạ Quân Tường.

- Rồi, Hạ.....- nó vừa nghe xong lại gãi gãi đầu.

- Hạ Quân Tường.- hấn bực đọc nhắc lại, hấn không hiểu vì sao tên hấn đẹp như thế sao nó lại không nhớ nổi.

- HẠ QUÂN TƯỜNG, nhớ rồi, tôi đi được chưa?

Hắn gạt đầu thả tay nó ra. Như chỉ chờ có thế nó bay ngay đến dãy nhà B, leo lên cầu thang, tiến tới tầng 3.

Phía dưới, hẩn nhìn nó rồi lắc đầu, bước đi, nhắm đi nhắm lại tên nó “ NguyễnTùng Chi”.

Trong lớp, tiếng giảng bài của thầy vẫn đều đều, còn nó, nó vẫn thở dài sườn sượt đều đều.

Vào muộn, chạy lên đến tầng 3 thì đụng ngay phải sao đỏ, ngậm ngùi khai báo danh tính rồi chạy thực mạng tiếp, oái oăm thay, hôm nay “ông Vương”- giám thị “tàn độc” nhất trong các giám thị đi kiểm tra, nó bị chụp ngay khi vừa ló mặt vào, lại khai báo danh tính.

“chỉ đi học muộn thôi sao mà nhìn dữ vậy? ghi chép mỗi việc đi học muộn màcũng lâu thế à?” nó nhìn “ông thầy” giám thi thăm ngĩ.

Ôiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.

Đứng ngoài lớp, run run nhìn cô chủ nhiệm lăm lăm cuốn sổ “tuyệt mĩ” , nó thỏ dãi xin cô bước vào, nhưng đáp lại nó chỉ là sự im lặng của cô cùng ánh mắt muốn nắn tươi nuốt sống. bỗng cả lớp rộ lên một tràng cười, ngơ ngác không hiểu gì thì cô giáo bước tới chỉ xuống đôi dép lê của nó. Ôiiiiiiiiiiiiii, còn gì tàn độc hơn nữa không?- nó xỏ lộn dép lê thay cho đôi giày tới trường.

Có! Còn một thứ tàn độc hơn nữa. Nó không mang cặp tới trường.Ôiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii. Đồi còn gì nữa không???????

[illegible]

Nó bao nhiêu tuổi rồi trời? Đã là học sinh 11 rồi.... Vậy mà nó chẳng khác gì học sinh tiểu học cả. Sao tính toán thì nó nhớ mà mấy việc khác thì không nhỉ.?????

Đến cuối cùng hình phạt mà cô giáo đưa ra cho nó không phải là đi lao động một tuần liền, không phải là viết giấy kiểm điểm, không lên phòng hiệu trưởng mà là làm “nữ thần canh cửa cho lớp”. thật “vinh dự” mà,

đường đường là học sinh xuất sắc, điểm tổng kết lúc nào cũng cán qua vạch 9.0 vậy mà giờ lại chẳng khác gì một đứa tội đồ. Đã thế cô chủ nhiệm còn phán thêm câu là chỉ khi nào được thầy hay cô giáo bộ môn cho vào thì mới được vào nữa chứ. Hazzzz nhưng mà có tí.....hì hì....

Xem ra, cũng có chút hi vọng, vì tiết đầu tiên là của thầy Nhất Minh. Nếu đúng như 2 con trời đánh nói thì “ổng” có tình cảm với nó. Thì nhất định sẽ thacho nó. Hi vọng là thế, ôiiiiii.

Ngay khi tiếng chuông báo hiệu 15’ đầu giờ hết, tiết một bắt đầu, cô chủ nhiệm đi ra khỏi phòng với ánh mắt không gì “rực lửa” hơn. Cũng phải thôi, chính nó đã làm rớt thứ hạng của lớp nó mà. Cùng lúc đó, người được xem là vị cứu tinh của nó, giúp nó thoát khỏi kiếp làm “nữ thần” xuất hiện. Vừa thoáng thấy nó đứng ngoài cửa nhìn anh với ánh mắt đầy hạnh phúc cùng bộ dạng không gì “tả” hơn: áo quần xộc xạch (chẳng giống nó lúc bình thường tẹo nào), đầu tóc bù xù, chân xỏ dép lê, mặt đỏ như quả cà chua, anh đã hỏi ngay cô giáo chủ nhiệm lớp nó.

Đứng nhìn hai thầy cô nói chuyện (thật ra là một người thao thao bất tuyệt một người nghe), nó tràn đầy hi vọng khi thầy dứt cuộc nói chuyện tiến sát chỗ mình.

Nhưng sự đời luôn là hi vọng lắm thất vọng nhiều, anh đi qua chỗ nó đứng không thèm liếc lấy khuôn mặt đầy van xin của nó một cái, anh vào lớp và giảng bài bình thường.

Giờ nó đang nghiêng răng trèo trẹo, thầm rửa hai con bạn của mình, tức tối dậm chân vài cái xuống nền nhà, gây nên những tiếng động không-cần-thiết. cả lớp phớt mắt ra nhìn nó, xấu hổ nó cúi mặt xuống, lùi lại sau phía cửa.

“tụi mày chết với tao”.

Gì chứ chỉ vì cái vụ kinh nghiệm tình trường của tụi bạn mà nó trần trọc suốt đêm, để đến nỗi đi học muộn, ăn phải dưa bở, nhục ơ là nhục, ôiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.

“Mà cái ông thầy chết tiệt kia nữa, hôm qua thì tỏ vẻ ân cần, dịu dàng, quan tâm lắm, hôm nay đã mặt lạnh như tiền rồi. Đúng là tên lừa bịp mà. Hừ!”

Reng....reng...hết tiết một, anh bước ra khỏi lớp với vẻ mặt lạnh lùng đến khó ưa, nó đứng bên cửa lớp né qua một bên nhường chỗ cho “ông thầy mặt lạnh”. Nhưng anh dừng lại trước mặt nó chìa một tờ giấy ra, thấy nó có vẻ “lo”, anh nhét nhanh vào tay nó rồi đi thẳng. Tức giận nhìn theo dáng anh đi hết cuối dãy hành lang, nó nghiêng răng trèo trẹo vút tờ giấy qua lan can rơi xuống sân mà không cần biết nội dung của nó là gì.

5. Chương 5

thằng nào vậy trời??????

Hết buổi học mà nó vẫn chẳng thể nào “tiếp cận” được chiếc ghế thân yêu của mình. Đơn giản là vì các thầy cô khác thấy anh làm nghiêm không cho nó vào nên cũng không cho vào.

Anh là người có tài năng, lúc đi học đã là một ngôi sao sáng, giờ mới ra trường nhưng anh đã được bổ nhiệm làm tổ trưởng tổ toán, ai cũng nể anh.

Thế là nó càng giận anh hơn, giận vì anh sao tàn nhẫn, ác độc với nó như vậy.

Lết từng bước ra cổng trường, ngay lúc này nó mới cảm thấy sự ngu ngốc của mình khi không cho xe đón tận cổng trường mà phải đậu ở một đoạn xa. Nhưng biết làm sao được, tại nó không muốn ai biết nhà nó giàu như vậy mà.

Bíp...bíp...

“ai vậy trời”, mệt mỏi nó chẳng thèm ngoái lại xem người đó là ai, nó lách sang một bên nhường đường.

Bíp....bíp...

Lần này thì nó không thể không ngoái đầu lại nhìn, mặt nó đơ mấy giây rồi chuyển sắc, lạnh tênh ngoảnh đầu lại đi thẳng. tiếng “ông thầy” gọi ơi ời ở đằng sau, nó không đứng lại cũng không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người nhìn:

“ Con này lớn gan thật, thầy gọi mà giả lơ!”

Nó đi thẳng ra ngoài đường.

- Bé! Lên xe!

“lại ai nữa thế?” nó mặt mỗi ngược mắt lên để nhìn, một thằng con trai.

“ anh ta gọi ai? Mình à? Quen gì với anh ta đâu? Chắc là người đứng sau lưng mình, mặt, không hơi đâu mà quan tâm”.

Thế là nó lơ đãng đi qua người con trai đó. Chợt một bàn tay to khỏe nắm lấy tay nó. Là tên con trai vừa lên tiếng khi nãy.

- Lên xe đi!- hấn lên tiếng thúc giục nó.

Nhìn hấn 3s, nó xoa xoa cái trán rồi hỏi:

- Anh quen tôi à?

Cứng người tại chỗ khi nghe nó nói như vậy, hấn tưởng nó đùa, dù gì cũng mới gặp lúc sáng mà.

- Cô tên là Nguyễn Tùng Chi học sinh lớp 11A2 đúng không?- hấn rụt rè hỏi lại nó như thể sợ nhận lầm người.

- Phải là tôi! Nhưng anh là ai?- nó mặt mỗi nhìn hấn.

- Tùng Chi! Chờ thầy chút! Thầy có chuyện muốn nói...ờ là chuyện đội tuyển thi học sinh giỏi.-anh bỏ xe máy lại, chen qua đám học sinh đang đứng ùntắc vì vẻ đập chai cùng ga lang của hấn, đa phần là nữ, anh lên tiếng gọi nónhưng khi nhận ra cả đám học sinh đang ngược mắt nhìn mình khó hiểu anh liềnchứa lại.

Có lẽ vì chuyện anh đối xử lạnh lùng, giả dối với nó nên giờ nó chẳng muốnnói chuyện với anh nữa. Chân mỗi nhừ vì suốt buổi phải đứng, lại không muốn nói chuyện với anh, nó túm lấy tay hấn tỏ ý muốn đi cùng. Thấy thế, hấn nở một nụ cười tỏa nắng vì hấn tưởng nó đã nhớ ra hấn rồi.

Chiếc ô tô vụt đi ngay trước khi anh bước tới :

“ Sao em lại chẳng thèm nghe tôi nói, Tùng Chi?”

Anh thở dài nhìn bong chiếc xe khuất dần qua khúc rẽ, bỗng anh mắt anh nheolại:

“ Người con trai đi cùng em là ai?”

Xe đi được một quãng thì hấn quay sang định hỏi chuyện thì đã thấy nó ngủ gục bên cạnh rồi. Hấn mỉm cười rồi lái xe ra biển.

Những con gió ùa vào luồn qua kẽ tóc nó, bất giác hấn đưa tay vuốt lấy nhữnglọn tóc tinh nghịch. Nhìn nó ngủ, hấn bỗng nổi lên một ý nghĩ đen tối : hôn lén nó. Lần trước ở công viên hấn vẫn còn chưa “thường thức” kịp nên giờ tỏ ra rấtthương phần. Gỡ dây an toàn ra, hấn nhướn người sang phía nó đặt môi mình lên moinó.

Cảm nhận được hơi thở phả vào mặt và làn môi có gì đó ướt ươn, nó nghiêng đầutheo quán tính đưa tay lên quơ trước mặt. Giật mình hấn quay người về chỗ cũ,mặt hấn đỏ bừng, tim đập loạn xạ, e dè liếc nhìn nó một cái xem nó có tỉnh dậykhông. Hấn thở phào nhẹ nhõm khi thấy nó vẫn ngủ yên.

.....

Như đã ngủ đủ giấc, nó tỉnh dậy, thấy mình đang ngồi trên một chiếc xe lạ, xung quanh không có ai. Vô đầu lục lại trí nhớ, nó buột miệng nói: “A” một cái khi nhớ ra mình đã leo lên xe của một thằng con trai. Tự dưng giờ nó thấy như hồng kinh khủng, đầu tiên là uống bia với trai lạ lại còn say nữa, qua đêm cũng tại nhà “người lạ”, giờ lại đi với một thằng con trai lạ. Nó nghĩ chắc chắn bao lâu nữa nó sẽ được dân giang hồ cấp cho cái giấy chứng nhận “Thực nữ như hồng” mất thôi. Hazzzzzzzzzz.

Đẩy cửa xe bước ra, gió lạnh ùa vào mặt nó, cảm giác lạnh, nó run run đưa tay ôm lấy hai vai. Một chiếc áo được khoác lên người nó ngay lập tức. Ai?

Đứng quan sát nó từ lúc tỉnh dậy đến khi nó bước ra khỏi xe, hẳn cởi chiếc áo của mình ra khoác cho nó khi thấy nó lạnh. Hẳn cũng thấy kì lạ bởi vì sao một người thiếu tình cảm trong việc đối xử với người khác sao giờ lại “tình cảm” đến như vậy.

Nhìn hẳn một lúc lâu, nó cảm thấy người con trai này “quen quen”, hình như gặp rồi.

Bỗng nó nhớ lại việc hồi sáng, mắt nó lóe lên hạnh phúc (vì đây là kì tích khi nhớ ra nỗi “đây là thằng nào”) nó hỏi:

- Bạn là người hồi sáng, đúng không? Hạ.....hạ.....- đang hào hứng, nó chợt ấp úng khi không nhớ ra tên của hẳn.
- Hạ Quân Tường.
- À...đúng Hạ Quân Tường.- nó hét lên sung sướng khi “nhớ” được tên hẳn.
- Tại sao tên tôi đẹp như thế mà cô lại không nhớ nhỉ?- hẳn bực bội nhìn nó.
- Tôi....tôi...tại tôi....
- Cô chủ!- tiếng của đám cảnh vệ làm nó giật bắn người quay đầu lại.

Một trận hỗn chiến xảy ra.

Năm chiếc ô tô màu đen, lần lượt phanh xe nối đuôi nhau đậu lại. Từ mỗi chiếc xe hàng chục cảnh vệ lao xuống với tốc độ của tên lửa, chạy về phía nó, tạo thành một hàng ngang, che chở cho nó. Tay mỗi người lăm lăm một khẩu súng, tất cả đều nhắm vào hẳn.

Hẳn ngây người nhìn nó khó hiểu, chính nó cũng đang khó hiểu đây.

Phải rồi, nó đang bị cấm túc, mà lúc này tan học nó không báo trước với đội trưởng Lý (cận vệ trung thành và lạnh lùng nhất của nó) mà đi với hẳn luôn, nên giờ chắc đám cảnh vệ tưởng nó bị hẳn bắt cóc.

Hazzzz, phiền ghê.!

Lẳng nhẳng nói chuyện với đội trưởng đội cảnh vệ- chú Lý xong, nó “tươi rói” nhìn hẳn đang bị hai cảnh vệ “kìm kẹp” không thương tiếc mà không làm gì được. Chẳng là chú Lý đợt này nghe ba nó nói nó bắt đầu có dấu hiệu “hư hỏng” nên giờ kiên quyết không tha cho hẳn. Nó xin xỏ mãi chú Lý mới đồng ý “tha” nếu nó cùng đám cảnh vệ về nhà ngay và thành thật ngời hối lỗi.

Nó quay đầu nhìn lại hẳn, cố nặn ra một nụ cười kiểu như “ Xin lỗi! nhưng tôi cũng không làm gì được.” rồi tới xe đi về dưới sự hộ tống của mấy chục cảnh vệ. Chán!

Về đến nhà, nó thấy ba nó đang đi đi lại lại đến môn cả đôi dép trước cửa sân, mẹ nó thì ngồi khóc, xung quanh là đám cảnh vệ chịu trách nhiệm hộ tống nó đi học hồi sáng đang bị phạt, mấy cô hầu gái cũng phải chịu chung số phận. Bất giác nó thấy mình ích kỉ, xấu xa quá, liên lụy biết bao nhiêu người.

- Ba! Mẹ ! con về rồi.- nó gọi trong khi mặt cúi xuống đất. chợt nó thấy quanh mình như có luồng khí ấm áp, ba mẹ nó đang ôm nó.
- Con...con...đi đâu vậy? có biết ba mẹ lo cho con lắm không?- ba nó vùi vào nó vừa đánh yêu nó vài cái vào lưng.
- Con biết lỗi rồi ạ, ba! Mẹ, từ nay sẽ không như thế nữa ạ!
- Mẹ lo lắm con ơi! Con mà có bề gì....

- Phui phui cái mồm của bà đấy, con nó có bị gì đâu mà bà nói gở thế hả? thôi, vào nhà. – ông gắt nhẹ với vợ của mình rồi nhìn sang nó trêu mếu- concũng vào nghỉ ngơi một tí rồi xuống ăn cơm.

- Dạ!

Lên phòng nghỉ, được một lúc, nó xuống ăn cơm, cả sáng không ăn gì, lại phải đứng suốt buổi nên giờ nó đói lả, ăn tới tấp. mẹ nó thấy vậy liền lau nước mắt, chắc bà nghĩ nó dại dột nghe lời “Zai” ham chơi quá quên cả ăn. Ba nó thì chỉ biết lắc đầu rồi đứng một bên cầm cốc nước để khi nào nó thấy ngẹn thì uống.

Ăn xong, chú Ly bước vào bắt đầu cuộc “tra hỏi”, nhưng những gì nó nói được chỉ là

“ con va phải hấn lúc sáng, rồi đi học về hấn chở con đi ra biển, con ngủ quên trên xe hấn, hấn tên Hạ gì gì đó, con không nhớ.”

Bất mãn về câu trả lời của nó, nhưng cũng chẳng làm gì được. Chú Lý thở dài nhìn ba nó rồi lắc đầu. Lát sau nó lên phòng, chỉ còn chú Lý và ba nó ngồi nói chuyện với nhau.

Mà tính nó cũng lạ cơ, cái gì cũng nhớ chỉ mỗi việc liên quan đến con trai là không nhớ. Khổ vậy trời.

Nằm trên chiếc giường thân yêu, nó cố nhớ về tên của hấn.

“ Hấn nói hấn tên là gì ý nhỉ? Hạ....? hấn là ai nhỉ?”

6. Chương 6

Cuối cùng cũng nhớ được tên “hấn”.

Hôm nay nó đi học, tiết “ông” Minh nó chả thèm chú ý như mọi lần nữa, mặt cứ hằm hằm.

Hôm qua, không phải là anh không chú ý đến nó, chỉ là vì anh là giáo viên nổi tiếng về lạnh lùng trong đối xử với học sinh nên anh không thể ra mặt tha cho nó được. Suốt buổi dạy anh toàn hướng ra phía cửa lớp nhìn nó. Lúc ra về anh có đưa một tờ giấy cho nó để hẹn gặp nói chuyện nhưng nó chẳng những không muốn nói chuyện với anh mà còn thản nhiên đi với người con trai khác.

- Nguyễn Tùng Chi! Chú ý vào bài! Nhắc lại những gì tôi vừa nói xem. – anh tức giận hét lên khi nhớ lại chuyện hôm qua nó đi với người con trai khác, làm cả lớp giật bắn người.

Anh ghen, vâng, là anh đang ghen đấy.

Ngồi dưới lớp nó chẳng những không sợ mà còn nhìn anh với ánh mắt căm phẫn.

“ Hừ! lộ rõ bản chất rồi đấy! tôi chả sợ đâu!”

- Nguyễn Tùng Chi! Em có nghe tôi nói gì không? Đứng dậy cho tôi!-anh liệng quyển sách xuống đất, lên tiếng quát, cả lớp nó ai nấy mặt mày tái mét hết nhìn anh lại nhìn nó.

Nó miễn cưỡng đứng dậy, nhìn thẳng vào anh, giờ nó chẳng khác gì bọn học sinh cá biệt ngoan cố trước giáo viên cả.

- Thưa thầy! nãy giờ em không chú ý, em không nghe thầy nói gì cả.-nó thản nhiên nói với anh như nói chuyện với bạn. nó thật sự, thật sự chính nó cũng không ngờ mình lại có thể xử sự như thế với thầy cô.

Giật mình trước câu trả lời của nó, anh đơ 5s, anh cứ tưởng nó sẽ sợ và nói xin lỗi.

- Em bước ra ngoài cho tôi! Nhanh!- anh nhắm mắt nuốt nước miếng nói, thật sự anh không muốn làm như vậy nhưng tình thế giờ bắt anh phải làm thế. Trước mặt anh không phải là Nguyễn Tùng Chi, cô học trò ngoan, lễ phép giáo viên nào cũng yêu, kể cả anh, cũng không phải là Vicky, cô bé gái hay rụt rè làm anh lúc nào cũng lo lắng mà là một cô học trò cứng đầu, không phép tắc.

Cả lớp giờ im phăng phắc trước sự phẫn nộ của “ông thầy đập chai” khét tiếnghung dữ và sự ngoan cố lạ thường của nó. Không ai nghĩ được rằng một học sinhluôn vâng lời chăm ngoan như nó lại có thể nhìn giáo viên bằng ánh mắt khinhkhỉnh và nói năng như vậy.

Đứng dậy, nó bước ra khỏi lớp một cách thần nhiên, không thèm liếc lấy anhmột cái.

Sau khi ra khỏi lớp nó lủi thật nhanh ra sau dãy nhà thư viện để tránh mấy“ông” giám thị đi thanh tra.

“Còn hai ngày nữa ba và hai ông về, phải làm sao đây?”

Thở dài, nó ngồi thẩn thơ một lúc rồi bỗng dưng khóc nức nở, nó sợ, nó đang sợ. nó sợ phải lựa chọn, chọn giữa cái gọi là “hạnh phúc cả đời” và ước mơ củanó.

Cái nào cũng nặng như nhau hết. Nó muốn trở thành nhà thiết kế thời trang,nhưng nó cũng không thể làm ba và hai ông thất vọng, phải chi nhà nó không giầuđến như vậy thì giờ đã không khó xử như thế này rồi.

- Tùng Chi!

- Đi chỗ khác đi! Giờ tao đang mệt.- không cần ngoảnh đầu nhìn lạnó cũng biết là ai rồi.

- Tụi tao xin lỗi!Tùng Chi!- Linh Đan và Ngọc Quỳnh nói với giọngđầy hối lỗi.

- Hôm qua tới giờ vào face không? Tin hot nhất hiện giờ là “ nữ sinhtài sắc vẹn toàn làm nữ thần canh lớp” đó, hình cũng đẹp lắm. 1023 like, 873bình luận.- nó thần nhiên nói chuyện với hai con bạn mà không thèm nhìn lại.

- Tùng Chi! Xin lỗi, tại chúng tao mà mày mất ngủ, rồi đi học muộn,đừng giận nữa Tùng Chi!

- Đi chỗ khác đi mà! – nó nói như van xin hai con bạn. Nước mắt nó lại chảy thêm vài dòng.

- Vậy...tụi tao đi nhá!...

Ngồi yên tại chỗ nghe tiếng bước chân của hai con bạn nhỏ dần, đến giờ nó mớiquay đầu lại:

“ Tụi bây ngốc quá! Làm sao tao giận hai tụi bây được, chỉ là tao không muốntụi bây nhìn thấy tao khóc thôi!”

Gục đầu bên chiếc ghế đá, nó ngủ ngon lành, trên gương mặt vẫn còn sót lạihai hàng lệ. Một làn gió thổi qua khe xao động mái tóc tơ, một bàn tay rắn chắcnhẹ nhàng chạm vào mặt nó lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt kiềudiễm.

Anh nhẹ nhàng ngồi cạnh nó, kéo đầu nó dựa trên vai. Một thoáng buồn đau hiệnrõ....

“ Anh xin lỗi!”

Tỉnh dậy, nó ngơ ngác nhìn quanh, nó đang nằm trong phòng y tế.

“ Gì vậy? ai đưa nó vào đây vậy?”

Ngáp liền 2 cái nó nheo mắt nhìn quanh lần nữa, không có ai cả.

Bước ra khỏi phòng y tế cũng là lúc tiếng chuông hết tiết vang lên. Nó mơ hồkhông biết bây giờ là tiết mấy, đảo nhanh chân nó về phòng học lớp mình.

Vừa tiến đến gần cửa lớp, một quyển sách đậu ngay trên đầu nó. Nó chu môi,nheo mắt lại, cố ý “giữ nguyên hiện trường” cho mấy tên nghịch ngợm lớp nó thấyđể mà xin lỗi.

Nhưng chờ mãi mà chẳng có tên hung thủ nào chạy ra cả, thay vào đó là nhữngtiếng “bình, bình”, “bốp, bốp”. Tò mò, nó lấy quyển sách xuống, kiễng chân nhìnvào trong lớp.

Một tên con trai lớp khác đang túm lấy cổ áo của thằng...ờ.. à...không nhớ. Ởkhóe môi của một tên lớp nó có một tia máu, chắc bị tên đó đánh.

Tên con trai đó tay vẫn nắm cổ áo của người bị đánh, miệng rít lên mặtcâu:

- Nếu còn có lần sau thì mày cứ chuẩn bị sẵn quan tài đi!

Rồi hắn quay ra phía cửa lớp, bước đi, đến gần chỗ nó thì dừng lại nhìn nó. Còn nó này giờ vẫn nhìn mỗi cậu bạn bị đánh nên không biết hắn đang đứng trước mặt mình.

Tức tối khi ánh mắt của nó không nhìn mình mà là tên con trai trong kia, hắc cấn môi, mặt tối sầm lại:

- Nguyễn Tùng Chi!- hắn rít qua kẽ răng của mình.

- Hả? gì? Bạn....- nó giật mình khi nghe có người gọi tên mình.

- Cô đi đâu này giờ?- hắn bực bội hỏi nó.

- Đi đâu? Bạn là ai? Sao lại hỏi tôi kiểu đó?- neho mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên, nó dừng lại trên gương mặt hắn, trông quen quen nhỉ, phía bên trái trán có một miếng dán, chắc là bị thương. Bị thương?...khoan- bạn là người bị đánh hôm qua phải không? Hả....Hả....- nó rạng rỡ khi có thể nhớ hắn là ai, nhưng lại không thể nào nhớ nổi tên.

- Cô....cô...- hộc máu vì người con gái trước mặt mình không nhớ nổi mình, rồi khi nhớ lại thì không nhớ nổi tên. Sở hữu vẻ đẹp trai khiến cho con gái chỉ nhìn qua thôi cũng đổ rầm rầm mà sao người con gái này lại không nhớ nổi chứ, lại còn tên hắn nữa, một cái tên rất nổi, rất đẹp, sao lại không nhớ.- cô thật sự không nhớ nổi tên tôi?- hắn nhắm mắt nuốt cơn giận vào trong hời nó.

- Xin...xin...lỗi, cũng không trách tôi được, đó là cái tính, bản chất của tôi rồi.- nó cúi đầu lí nhí trước sự phẫn nộ của hắn. nó cảm thấy vô cùng có lỗi vì vì nó mà hôm qua hắn bị đánh, giờ lại còn nhớ không nổi tên để mà xin lỗi.

- Thế tên, mặt mũi tên bạn trai cô, cô nhớ không?- hắn tức giận hỏi vặn lại.

- Tôi....tôi không có bạn trai- nó nói trong đau khổ, thì thế mà, vì không có bạn trai nên khổ đây.

- thế cô chưa từng có à?

- Chưa từng có!

- Thế còn bạn trong lớp?

- Ngoài nữ ra, tôi chỉ nhớ được 7 cái tên, thêm cả thằng ngồi cạnh nữa là 8.- nó méo miệng nói. (hắn mà hỏi nữa là khóc đến nơi).

Vỗ thêm mấy cái vào đầu, thật sự giờ hắn không biết nên biểu hiện cảm xúc như thế nào nữa.

- giờ nghe này! Tên tôi : HẠ QUÂN TƯỜNG! nhớ chưa?

- Hạ Quân Tường! nhớ rồi!- nó nhắc lại tên của hắn. Khóe mắt nhưng gặp một tầng sương...

- Không, không, chưa được. Không được! nói bao nhiêu lần rồi mà cô có nhớ đâu.- hắn như tên điên lắm bầm một mình,- Nguyễn Tùng Chi!- bắt giắc hángoi lớn.

- Hả? bạn....- nó giật mình ngược mặt nhìn lên, chưa kịp nói gì thì đã thấy hắn lao tới tay giữ chặt hai vai và..... hôn nó.

Nó kinh ngạc, mắt tròn xoe, ngây người đứng yên, không biết làm gì, mặc kệ hắn “lấn lướt” hôn nó.

Một lúc sau (cỡ 1 phút gì đó) hắn nhẹ nhàng “gỡ” môi mình ra khỏi môi nó, hai bàn tay thả vai nó ra, nhướn lông mày, neho mắt tỏ ý toại nguyện, trong khi nó cứ đứng ngây ra đó tựa hóa đá.

- Nghe này! Nụ hôn đầu của em, theo như em trí nhớ đó(vì với trí nhớ của hắn đã là lần thứ 3) đã được trao cho một người con trai, người con trai đó tên là HẠ QUÂN TƯỜNG. chính HẠ QUÂN TƯỜNG đã hôn em. -hắn nói như tỏ ra này giờ hôn nó là một “cách” giúp nó nhớ được tên của một người con trai.- nhớ chưa? Hạ Quân Tường.

- Hả...Quân...Tường...- nó nhai lại cái tên trong vô thức. Có vẻ như cái tên này đã đi được vào bộ nhớ của nó. ^ _ ^

Mỉm cười mãn nguyện, hần bước ra khỏi lớp, bỏ lại nó đứng như người mất hồn cùng lũ bạn này giờ lắm lắm chiếc điện thoại chụp cảnh nóng bỏng.

Xa xa phía hành lang, tay anh nắm lại thành nắm đấm trong vô thức, ánh mắt chứa đựng sự căm phẫn đến tột cùng.

7. Chương 7

7

Được tin con bạn mình được trai đẹp hôn, hai con bạn nó chạy như bay tới lớp nó.

Đúng như tụi nó dự đoán, nó đang hóa đá, à không, hóa đá thì không nói được, mà có đúng là nó đang nói hay không nhỉ vì nó chỉ lẩm bầm mỗi cái tên “Hạ Quân Tường”.

Tội nghiệp. Để nhớ một cái tên mà.....

Ngay tức khắc hai con bạn nó, một đứa ở lại với nó, một đứa bay đến chỗ cô chủ nhiệm lớp nó xin cho nó về nhà.

Chẳng biết với “danh sách tội lỗi” của nó hiện giờ, Linh Đan đã phải tốn hết bao nhiêu lít nước bọt để xin xỏ mà chỉ một lúc sau nó đã được hai con bạn “hộ tống” ra khỏi hàng chục ánh mắt soi mói trong tình trạng “tĩnh ngủ”.

* * * * *

Ôm gần hai ngày liền, ba mẹ nó lo sốt vó mời hết bác sĩ chuyên khoa giỏi trong nước đến bác sĩ chuyên khoa nước ngoài về chỉ để khám cho cái tình trạng ngẩn ngơ của nó hiện giờ.

Cả nhà nó thì cứ nháo nhào cả lên : ba nó thì tiếp tục ra sức mời “danh y đông phương” nổi tiếng về nhà khám bệnh vì không chịu nổi mấy lời giải thích của mấy ông bác sĩ tây y rằng : “cô bé không sao cả”. Mẹ nó thì ngồi vật vờ khóc lên khóc xuông vì suốt ngày con gái chẳng nói năng, ăn uống gì ngoài lẩm bầm cái tên : Hạ Quân Tường. Người hầu trong nhà thì luôn “sống trong sợ hãi” vì bất cứ lúc nào họ cũng có thể trở thành nơi xả hơi của ba mẹ nó và rất có thể trở thành “dân thất nghiệp”. Riêng đám cảnh vệ thì hoạt động hết công suất để tìm cho ra người có tên: Hạ Quân Tường với một nỗi niềm: “một là bọn mày “chôn sống” hần hai là tao đào huyệt cho bọn mày.”

Cùng lúc đó ba và hai ông nó xuất hiện tại trường học của nó, túm cổ ông hiệu trưởng “xách” đi trước sự ngỡ ngàng của học sinh và giáo viên.

May mắn cho Quân Tường, là kể từ hôm hần hôn nó xong hần biệt tăm luôn nên đám cảnh vệ và trinh sát của ba và hai ông nó không tìm được, nếu không hần đần nát như tương rồi. ôiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.

Về phần anh, sau khi nhìn thấy hần hôn nó, đôi mắt anh bỗng trở nên sâu thẳm hơn, khuôn mặt lạnh tênh hơn thường ngày, đi dạy cứ như đi đánh trận, bất cứ “cá thể” nào dám “thở mạnh” cũng nhận được ánh mắt “triệu mền” của anh. Nhưng khi ba và hai ông của nó xuất hiện, đôi đồng tử của anh mở dần ra, ánh mắt tựa suy tư, người trong trạng thái “vô hồn”.

Hai con bạn nó cũng được “mời” đi uống trà với ba và hai ông nó để “tìm hiểu” tình hình dưới sự hộ tống của.....50 cảnh vệ.

(Có vẻ ai cũng bận rộn hết nhờ)

4 giờ chiều, “Tĩnh dậy” sau gần hai ngày liền trong trạng thái “ngủ”, chợt nó mỉm cười rồi cười to một cách khoái trá (người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ nó tự kỷ đấy, hehehe)

- Ba! Mẹ! con đi chơi nhá! – nó mặc nguyên chiếc váy hồng hở cổ chạy như bay xuống tầng một “la hét”.

Ba mẹ nó phi ra khỏi bếp với tốc độ của ánh sáng khi nghe thấy “âm thanh thánh thót” của cục cứng rồi nhìn nó trân trối.

- Là.....là con phải không? – mẹ nó lắp bắp hỏi.

- dạ! là con! – nó hồn nhiên trả lời như thể hai ngày qua, người nằm trên căn phòng kia là một người khác.

- Con thật sự khỏe chứ? – ba nó cúi xuống nhìn nó như để chắc chắn.

Không mấy hài lòng về câu hỏi của ba mẹ, nó nhả mặt, chu môi lên tiến tới hôn lên má mỗi người một cái rồi mỉm cười thật tươi. Ba mẹ nó đứng trơ người, trong khi nó chạy nhảy ra khỏi cổng nhà (thực ra là quát tháo và tung mấy đòn với bọn cảnh vệ rồi chuồn thẳng).

Đôi chân tung tăng rảo bước tới công viên AN KHÁNH, nơi nó từng uống say với một người con trai. Chọn một chỗ “yên bình” nhất (chả là hôm nay có nhiều “eng” cứ dán mắt vào quá đó) nó ngồi rượt đuổi theo các dòng suy nghĩ. Bỗng nhiên nó lại cười tủm tỉm. (con này điên ời).

“mình đã nhớ được tên của hấn”. (Ặc, tội lỗi, cứ tưởng chuyện gì).

- Mình nhớ được tên hấn rồi! Hạ Quân Tường, ồ yeahhhhhhhhhhhhhhh! – đột nhiên nó đứng dậy, giơ phất hai tay lên hét lớn, tỏ vẻ vô cùng thích thú.

- Nhớ được tên tôi, cô vui đến thế à? – một giọng nói chế giễu làm nó giật bắn người, thu chân tay lại ngoái ra sau nhìn.

- Ba.....ban.....Hạ Quân Tường! – nó hét lên sung sướng! – (ôi lần đầu tiên trong cuộc đời, nó nhận ra và nhớ nổi tên của một người con trai mà chỉ quen trong vòng mấy ngày.). nó lại hét lên một cách hạnh phúc rồi chạy tới ôm hấn (Ặc, hơi quá rồi, gái hư đấy)

- O....- hấn kinh ngạc trước hành động của nó, hấn bắt động mấy giây liền rồi bỗng nở một nụ cười, (lâu rồi mới thấy hấn cười).

Nhưng rồi nhận ra có gì đó không phải nó đẩy người hấn ra, mặt đỏ phừng phừng, e thẹn nhìn hấn. Còn hấn thì xỏ ra một tràng cười bất tận khi nhìn khuôn mặt dễ thương của nó.

Thấy hấn nhìn mình cười ngặt nghẽo, nhớ giận dỗi toan bỏ đi thì bị hấn nắm tay giữ lại. Hai người nhìn nhau vài giây rồi chợt phì cười vì “quả cà chua” của đối phương: mặt hấn đỏ vì cười này giờ, mặt nó đỏ vì ngượng...

Sau khi dứt cười, hai người cùng ngồi lại nói chuyện với nhau. Nó kể cho hấn nghe những chuyện trên trời dưới đất mà nó biết và... cả chuyện nhớ mặt, tên của một thằng con trai khó như thế nào, còn hấn thì kể cho nó nghe chuyện hấn...tángái...chơi gái và...đá gái như thế nào. Hai người vô cùng hợp nhau, cứ một người nói là người kia mắt sáng long lanh. Chẳng biết nội dung của chúng ra sao mà hình thoảng lại thấy nó hoặc hấn phá lên cười. Để rồi khi lên đến “cao trào” lại đi chơi trò “mèo vờn chuột” – kể chạy người rượt. (hazzz..... hai cô cậu này lạ thật, không gặp thì thôi chứ gặp là lại tỏ ra “thân mật” thế cơ.) Trong công viên, kể đi qua, người đi lại nhìn vào cứ tưởng hai người là một cặp tình nhân đang trong giai đoạn “xuân”, vài anh chàng đi ngang chép miệng tỏ vẻ tiếc rẻ (vì thấy nó dễ thương ấy mà, hì hì).

Nhưng thật không may cho nó là 4 tiếng đồng hồ trước, cánh báo chí đã “được” biết nó là ai nên ánh đèn flash cứ nháy liên tục.

Cách công viên AN KHÁNH- nơi đang vang lên tiếng cười của nó và hấn hai con phố, trên gác mái của một căn nhà rộng màu rêu có một người con trai lặng lẽ nhìn hoàng hôn buông xuống. Những vệt nắng tàn in dấu lên khuôn mặt u buồn của anh. Gió chiều len qua từng kẽ lá, xào xạc tiếng lá rơi, lẫn trong đám lá rụng có một tấm hình nhỏ chụp một cô bé có mái tóc dài, đen mang váy hồng đang ôm một chú cún cười thật tươi trên bãi cỏ với dòng chữ “Thân tặng anh Minh! Nhớ anh nhiều!”...

“Liệu anh có nên “trở về” không, Tùng Chi?”

* * * * *

Trước sự “ chào đón” của quan khách, nó trở thành tâm điểm của bữa tiệc với bộ dạng : một chiếc váy ngủ hở cổ mặc đi lúc chiều.

Ánh đèn flash nháy lên lia lịa làm nó nhòe cả mắt, gần trăm phóng viên vây quanh nó với một danh sách dài các câu hỏi chờ nó giải đáp, còn chưa kể cả các cặp mắt của các quan khách nữa. khó khăn lắm đám cảnh vệ mới “lôi” được nó rakhỏi đám phóng viên.

Nó mơ hồ chẳng biết chuyện gì đang diễn ra. Lúc chiều ra đi nhà nó vẫn yên bình sao giờ lại như thế này: sảnh lớn nhà nó được mở ra để chứa hàng trăm thượng khách, nữ với đồng áo quần lòn lẹt, “dầu đầu hở đuôi” cùng nữ trang nặng cả cân, nam thì “đơn giản” hơn với bộ vest và những chiếc đồng hồ hoặc dây chuyền đính kim cương. Hầu gái nhà nó thì đi ra đi vào đều đặn, cảnh vệ cả nghìn tên “rải” khắp khu vực cửa chính, tường rào và sảnh lớn, phóng viên thì lăm lăm cái máy ảnh, máy ghi âm “ nhìn” nó với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.=====Cái gì vậy trời????????????????????

Được cảnh vệ hộ tống “ vượt” qua lũ “chó săn”, đi lên lầu. cố gắng đảo mắt kiểm tra ba mẹ mình hỏi chuyện vì nó biết chỉ có họ mới cho nó một câu trả lời còn đám cảnh vệ hay hầu gái thì: “ Dạ! thưa cô chủ! Chúng tôi không biết. chúng tôi chỉ làm theo lệnh.”. Nhưng mãi mà chẳng thấy họ đâu cả. Thế họ đi đâu??????

Bước vào phòng mình với hàng trăm câu hỏi, nó giật mình khi nhận ra có một người phụ nữ đang ở trong.

- Mẹ....là mẹ phải không? – vui mừng, nó tiến nhanh lại chỗ người phụ nữ đó đang ngồi hỏi.

- Chào tiểu thư! Thật xin lỗi, tôi không phải là mẹ của tiểu thư. Xin tự giới thiệu, tôi là Dương Mĩ Lan- chuyên viên trang điểm. Hôm nay tôi sẽ phụ trách trang điểm cho tiểu thư.- người phụ nữ đó quay đầu lại, đứng dậy giơ tay tỏ ý muốn bắt tay với nó.

- Dương Mĩ Lan? – nó nhai lại cái tên. Nam thì nó không nhớ chứ nữ thì nó chắc chắn là nhớ rất rõ. “ Dương Mĩ Lan chẳng phải là chuyên viên trang điểm số 1 của nước ta- người mà tất cả các ngôi sao đều muốn chị ấy trang điểm cho sao? Tại sao giờ lại đi trang điểm cho mình?”.

- Xin mời tiểu thư!- như thấy sự “ngơ ngác” của nó, chị thu tay lại rồi lên tiếng.

Mặc dù không biết chuyện gì, nhưng những gì đang diễn ra nó hiểu “ quy mô ảnh hưởng” của người tạo ra bữa tiệc này rất lớn nên chấp nhận “ tuân lệnh” cho yên bình.

Ngồi yên cho chị chuyên viên trang điểm cho mình nó suy nghĩ không biết người có “ quy mô ảnh hưởng” này là ai.

“ không lẽ là....hai ông và ba mình?”

Sau 30 phút ngồi trước bàn trang điểm, mặc cho chị chuyên viên “làm gì thì làm”, nó ở trong trạng thái....vật vờ ngủ gật. một bàn tay mềm mại đặt lên má nó gọi :

- Tiểu thư! Dậy thử áo rồi xuống sảnh cùng “ vị hôn thê” nào!

Nó ngơ ngác ngồi dậy, đầu óc nặng nề không tiêu hóa kịp câu nói của chị chuyên viên nên cũng chẳng thèm để ý mà đi thay đồ như một cái máy được lập trình sẵn.

Bước ra khỏi phòng tắm, chị chuyên viên nhìn nó mỉm cười rồi gật đầu một cái:

- Tiểu thư xinh lắm! nhanh ra với người đó đi!

- “ người đó”? người nào?- nó giật mình hỏi lại, mong muốn nghe được một lời giải thích nhưng đáp lại nó chỉ là cái cúi đầu và cử chỉ mời nó đi xuống sảnh.

Thở dài, nó kéo chiếc váy trắng dài lết xuống cầu thang, nhắm sảnh lớn mà tới. Có quá nhiều điều khó hiểu cần được giải đáp nên nó chẳng để ý gì xung quanh mà chỉ chăm chăm tìm ba mẹ (t/g: từ nay sẽ đổi lại là ba Huy mẹ Tuyết vì nếu không sẽ bị trùng) và để xem ba và hai ông đã về như nó nghĩ hay không.

Đặt chân vào sảnh, hàng trăm ánh mắt lại đổ dồn vào nó, rùng mình nó nhìn lại mình. Chẳng có gì lạ cả (ngoài cái váy hở ngực tí thôi). Tiến sâu vào trong sảnh, một bàn tay chạm vào người nó, giật mình nó đưa mắt nhìn xem là ai.

- Ba! – nó hét lên sung sướng khi thấy ba Huy. Nhưng tiếng hét của nó hơi to nên xung quanh bắt đầu xì xào to nhỏ.

“ Con bé đó chẳng phải là con gái của Nguyễn Thành Chí, cháu gái của Nguyễn Hữu Hiền và Nguyễn Vinh hay sao? Tại sao lại đi gọi tên quần gia đó là ba?”

“ Hình như chúng ta đang nhầm thì phải, nó gọi tên quần gia đó là ba thì có nghĩa nó không phải là tiểu thư nhà họ Nguyễn rồi.”

Bực mình khi nghe thấy những người khách nói như vậy nó toan bước tới phân bua thì ba Huy nó giữ tay nó lại:

- Cô chủ! Ông chủ và hai ông của cô đang chờ ở bên!- lạnh lùng nói với cái giọng “ chủ-tớ”, ba Huy của nó chỉ tay về phía ba và hai ông nó đang đứng.

- Ba! Sao ba lại xưng hô như thế?- như bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt, nó méo máo hỏi lại. Nhưng cũng như vừa rồi, cái nó nhận được chỉ là cái cú đầu của một người đầy tớ trung thành với chủ.

Phía bên kia ba và hai ông nó vẫy vẫy cánh tay, nó nuốt nước mắt, tiến lại gần bàn.

Ngoài đầu nhìn lại với khuôn mặt đau khổ, ba Huy vẫn đang nhìn nó nhưng đã trĩu mến hơn, khoát khoát cánh tay tỏ ý nhanh chân lại phía kia. Nhận được ánh mắt trĩu mến đó nó mỉm cười, “ vậy là ba vẫn là ba của mình.”, nó gật đầu rồi quay lại tự tin bước về phía ba và hai ông.

Với bản tính mót ướm của mình, chắc chắn nó sẽ chạy tới chỗ ba và hai ông rồi khóc nức lên, nghẹn ngào không thành lời. Biết rõ “ đặc điểm” của con gái nên khi nó vừa bước tới với mặt mày méo máo “ chuẩn bị” cho một trận khóc bù lu bù loa ba nó đã chặn họng nói (nhỏ) trước :

- Hãy thể hiện con là đứa con, cháu độc nhất đáng tự hào của dòng họ Nguyễn, là người xứng đáng thừa kế tập đoàn HCV (giống “ huy chương vàng” nhỏ, hi hi, đó là từ đứng đầu của ba và hai ông nó đó), là người mà không kẻ nào có thể “ xoi mói” được vào tâm can của mình.

Đang “ cao trào” cảm xúc mà nghe ba nó nói như vậy, nó hơi chạnh lòng nhưng ngay lập tức “nuốt” toàn bộ số nước mắt đã định chuẩn bị “ sản xuất” vào trong, thu lại tất cả các mao mạch đang giãn nở, miệng hơi mím lại. Chỉ trong vòng 5s nó đã trở thành một con người hoàn toàn khác: ánh mắt cô độc thăm thẳm tựa vực sâu, bất kì kẻ nào nhìn vào cũng đều không-lối-ra, khuôn mặt lạnh tênh, khóe miệng như nở một nụ cười như lại không. Quả là một một cái mặt nạ hoàn hảo. (Hazzzzz, con nhà giàu đấy, khổ!!!!!!!!!!!!!!)

Nhìn thấy “ bộ dạng” nó hiện giờ, hai ông và ba nó gật đầu, nhấp một chút rượu vang tỏ ý : “ làm tốt lắm”.

Bây giờ có một vài vị tiểu thư con nhà giàu khác tỏ ý muốn bắt chuyện làm quen nhưng thực chất chỉ là để thăm dò và sẵn sàng cười vào mặt nó nếu như nó làm một con bé ngốc.

- chào bạn! trông bạn xinh quá! Mình xin tự giới thiệu, mình là Trần Diệp Mi- con gái của chủ tịch tập đoàn “ Trần Diệp”. – hất mặt lên trời, giơ một cánh tay ra tỏ ý muốn bắt tay, Diệp Mi cố tỏ ra cái phong thái “ cao quý” của mình trước mặt nó. Phía sau Diệp Mi còn có vài vị tiểu thư đang nhất tề đứng quanh xem biểu hiện của nó...

Mặc dù trong 10 năm qua, nó không hề được dạy dỗ trong môi trường “ khắc nghiệt” chỉ toàn ngửi thấy mùi tiền và quyền lợi nhưng với những sáng được mẹ Tuyết “ bảo ban”, những tối được ba Huy “ chỉ dạy”, những tối ôm những cuốn sách gia truyền do các đời nữ chủ nhân gia tộc để lại, nó dư sức để “ biết” cách “ cư xử phải mực” với những con người thuộc thế-giới-này.

Chậm rãi nâng ly rượu vang vừa lấy từ hầu nam phục vụ , nó đưa cho chiếc ly về phía Diệp Mi thay cho cái bắt tay.

Như một con ngốc bị người khác chơi xỏ nhưng lại bất lực không làm gì được, Diệp Mi chau mày lại tự tay về không thèm nhận lấy ly rượu từ tay nó.

Với khuôn mặt lạnh lùng và ánh mắt nham hiểm đến rung rợn nhất có thể, nó nhìn Diệp Mi. Cái nhìn như xoáy sâu vào tâm can người đối diện, khuôn miệng kheh ra phả một luồng khí tựa khí độc giết người. Diệp

Mi sợ hãi, tay run run đưa ra nhận lấy ly rượu vang. Nhưng khi vừa chạm đến chiếc ly thì nó giật tay lại, uống cạn rồi nhếch mép cười khẩy.

Nhẹ nhàng túm lấy cánh tay của Diệp Mi đang lơ lửng trong không trung, nhét chiếc ly không vào, nó nói với chất giọng lạnh “ thanh thoát” đến rợn người:

- Xin chào! Tôi là Nguyễn Tùng Chi!

Đứng kế bên quan sát “ cục cưng” này giờ, ba và hai ông nó cũng nhếch mép cười khinh khỉnh. Ba người đàn ông này không nghĩ là nó lại biểu hiện tốt đến như vậy, họ nhìn nhau rồi “ đá” ánh mắt kiêu hãnh tới những con cáo già lão luyện trong làm ăn và cư xử lại có thể hệ sau “ mất mặt”.

Mấy con cáo già đó, đặc biệt là Trần Diệp Phong- chủ tịch tập đoàn “Trần Diệp”- cha của Trần Diệp Mi tức đến ói máu, vừa giận vừa xấu hổ vì “độ” đỉnh của con mình còn quá “gà”. Như nhất quyết không chịu để bị mất mặt, Trần Diệp Phong quyết định ra mặt.

Với màn “ khởi đầu” chào hỏi về lĩnh vực kinh doanh, Trần Diệp Phong điếu đứng nhìn một “ con bé hôi mùi sữa” dạy mình cách-để-giàu-hơn. Cứng họng không nói được gì về vấn đề này, ông chuyển đề tài sang Tình yêu- cái mà ông nghĩ rằng bất cứ đứa con gái nào cũng phải đổ mắt mà “ lòi đuôi” khi nhắc đến. Nhưng... ông đã nhầm, nó được xem là một nguyên tố “ tro” về mặt phản ứng hóa học trong tình yêu. Nó còn “ cục chất” hơn cả ông.

- Sống trong “ thế giới” của chúng ta mà bác cũng tin vào tình yêu sao?- nó vờ ngạc nhiên vỗ nhẹ vào đầu mấy cái- Bác làm cháu ngạc nhiên quá.

-(cứng họng)

- Đối với cháu, tiền, quyền mới là quan trọng và là lẽ sống, bác ạ! Tình yêu? Cái đó có ăn được không? Mặc được không? ...không đáng, không đáng....!-phe phẩy ngón tay như xua đuổi cái gọi là tình yêu nhưng thực chất ai cũng hiểu là nó đang xua đuổi “ ông bác”- con ruồi trước mặt, nó khiến cho bao người đang quan sát biểu hiện của nó phải cười rộ lên vì họ cũng ghét “con cáo già” này ramặt.

Hiểu ý, nhưng cũng không thể nói gì được, Trần Diệp Phong nuốt cơn tức, xấu hổ “ chuồn” đi trước sự hả hê của ba người đàn ông nhà nó cùng đám đối tác bằng mặt không bằng lòng.

Đang hân hoan nhìn ba và hai ông nó với ánh mắt không gì kiêu kì hơn, lông mày nó chợt chau lại. Nhưng chỉ trong vòng 2s nó đã lấy lại được khuôn mặt lạnh lùng của mình, nhẹ nhàng thưa gửi với ba và hai ông, nó phi (t/g: nó vẫn từ tốn và quý phái đi đấy chứ nhưng với “ hoàn cảnh” đang diễn ra trong dạ dày của nó hiện giờ thì phải dùng từ này thôi, hi) vào WC với một lời nhắn nhủ : “ đi nhanh để ra làm lễ nha con!”. Nhưng cũng như trước đó, nó không chú ý lắm vì cái dạ dày đầy ọạ.

Bụng cồn cào đến khó chịu nhưng nó vẫn phải nhìn trước ngó sau và khóa cửa WC thật kĩ đã rồi nó mới tuôn ra thứ khó chịu ấy.

Cố gắng nôn ra những gì vừa nạp vào, nó mệt rã bắm vào thành chậu rửa mặt thở hổn hển. may mắn cho nó là nó đã học đến nơi đến chốn “ tuyệt kĩ” uống rượu tiếp khách gia truyền của nữ chủ nhân các đời của họ Nguyễn nên này giờ nó mới “trụ vững” được.

Thở dài, chùi miệng, nhìn mình trong gương, nó xót xa nhớ lại những gì mình vừa nói:

“Sống trong “ thế giới” của chúng ta mà bác cũng tin vào tình yêu sao?”

“Đối với cháu, tiền, quyền mới là quan trọng và là lẽ sống, bác ạ! Tình yêu? Cái đó có ăn được không? Mặc được không? ...không đáng, không đáng....!”

Một giọt nước mắt lăn dài trên má nó, đau đớn nó nghĩ tới phận mình.

“ Hình như đó chính là cuộc đời- số phận của mình thì phải!”

“ phải, có lẽ là vậy!”.

Nút nở trong WC một lúc, nó lấy lại “ chiếc mặt nạ” lạnh lùng bước ra. Một bóng đèn lướt qua trước mặt nó. Giật mình nó đuối theo nhưng vừa chạy đến chân cầu thang thì mất hút, lại bị mấy cô hầu gái bắt gặp giục ra ngoài, nó tắc lưỡi cho qua: “ có lẽ mình nhìn nhầm!”

Bị ba lôi xanh xạch(không phải đâu, tại tác giả nói quá đấy, ^__^) lên lễ đài, nó chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì và sẽ phải làm gì. Lo lắng nhưng vẫn cố gắng giữ mặt lạnh nó nhìn ba mình, thế mà ba nó lại chẳng nói gì lại còn việc né tránh cái nhìn của nó.

- Xin chào tất cả mọi người! tôi – Nguyễn Minh- trợ lý giám đốc của công ty HCV hôm nay sẽ đảm nhiệm chức trách MC, xin mọi người cho một tràng pháo tay ạ!

Tiếng của anh “ MC” cất lên nhưng đáp lại anh chỉ là mấy cái nhìn khinh khỉnh, chẳng ai rời hơi đi vỗ tay cho một. Nhận thấy được điều đó, anh ta tiếp tục trong đau khổ.

- Như mọi người đã biết bữa tiệc tối hôm nay là để chào mừng CHỦ TỊCH, TỔNG GIÁM ĐỐC và PHÓ TỔNG GIÁM ĐỐC của công ty chúng tôi trở về nước. ngoài việc đó ra tôi xin thông báo với mọi người một tin vui của Nguyễn gia chúng tôi, đó là Lễ Đính Hôn của tiểu thư Nguyễn Tùng Chi với “ bạch mã hoàng tử” của mình..... xin mời anh bước lên đây ra mắt mọi người và ở cạnh vị hôn thê, xin mời.

Như sét đánh ngang tai, đầu óc nó sáo rỗng không nghĩ được gì, quên luôn việc làm mặt lạnh, nó ngơ ngác nhìn người con trai đang đi lên phía mình. Một gương mặt vô cùng thân quen, nó đờ người lắp bắp:

- Là....là.....

Sốc toàn tập, nó cứng người nhìn người con trai đang tiến về phía mình. Không ai khác, đó là anh- Phạm Nhất Minh- thầy của nó.

- Là...Là....thầy? Tại...tại....sao lại là thầy?- Nó ngạc nhiên đến độ không thốt nổi một câu ra hồn, chỉ biết trơ người nhìn anh tiến gần.

Im lặng trước sự ngạc nhiên của nó, vẻ mặt anh lạnh lùng toát lên khí chất của một con người bản lĩnh, được mài giũa rất tốt, không dễ gì bị nhìn thấu.

Bước lại gần nó, đứng một bên, anh quay xuống nở một nụ cười tỏa nắng, các vị “ thiên kim” ở dưới ngất tập thể, xuyết xoa. Còn nó thì đến giờ vẫn chưa tiêu hóa kịp thông tin “Lễ Đính Hôn của tiểu thư Nguyễn Tùng Chi với “ bạch mã hoàng tử” của mình....”.

- Đừng như thế! Hãy nhớ em là ai!- anh nhẹ nhàng ghé sát tai nó thì thầm khi thấy nó cứ ngẩn ngơ đờ người.

Nghe xong câu ấy, tự dưng nó thấy ghét anh kinh khủng, “ gì chứ, áp đặt tôi à?”, nghĩ thế nhưng nó vẫn thay đổi sắc mặt. Bởi vì dù có ghét anh hay vẫn còn giận ba và hai ông thì nó vẫn phải đặt chữ “hiếu” lên trên.

“ Hiếu”?

“ Phải. Vì chữ này mình phải cố gắng diễn tiếp vai diễn để ba và hai ông không mất mặt.”

Thế là dù có muốn biết chuyện gì đang xảy ra nhưng nó vẫn giữ thái độ im lặng với khuôn mặt lạnh, ánh mắt sâu thẳm, chờ thời cơ phản bác.

Bỗng một cánh tay vừa ấm áp vừa dịu dàng luồn qua ôm lấy vòng eo nó.

Như có luồng điện xẹt qua nó giật nảy người tìm kiếm chủ nhân của cánh tay để cho một bạt tai thì bắt gặp khuôn mặt của anh. Đứng tim, nó toan dẫm chân anh để anh bỏ nó ra thì nhận được cái liếc xéo từ ba, nó đành chịu thua, để mặc vùng eo nhạy cảm bị anh chạm vào. Thấy biểu hiện của có của nó, anh cúi xuống gần nó nhắc nhở, nhìn qua cứ như là anh đang hôn nó thế là đèn flash lại lóe lên liên tục, ba và hai ông nó thì cười khanh khách, nó đành nặn ra một nụ cười đau khổ nhìn mọi người.

- Vâng! Tôi biết chắc chắn hiện giờ mọi người rất muốn biết “ bạch mã hoàng tử” của tiểu thư nhà tôi là ai phải không ạ? Tôi thật sự rất muốn nói cho mọi người cùng biết nhưng chuyện này là không thể được. Đây là bí mật gia tộc đấy, hahahaha. Nếu mọi người muốn biết thì “mời” mọi người tự tìm hiểu, tôi chỉ

“ Gì chứ! Mày điên rồi à? Mày lấy đồ nhà tao rồi mày bảo tao tự chọn lấy một thứ làm vật kỉ niệm hả? Mà mày còn là trộm nữa đó, tự dưng đứng nói chuyện với tao, nộp mạng à? Được”- tức giận suy nghĩ rồi nhếch mép lên cười, ho hai cái cho thông họng để hết to thì:

- Nhà này giàu lắm, cô có biết không?- tên trộm ghé sát tai nó nói như thể nó là đồng bọn của hắn rồi bỗng dưng ưỡn ngực nói – Trong khi người nghèo không có gì để ăn mà ấy nhà giàu này toàn mua vàng, bạc châu báu cất trữ trong nhà..Tôi ăn trộm chút xíu này chẳng là gì đâu. Người nghèo, trại trẻ mồ côi còn nhiều lắm,nên nếu họ không đi từ thiện thì tôi sẽ ăn trộm cho bằng hết. Với lại...đây cũng là..... mà cô là khách mời hả?- đang hung hờ đột nhiên tên trộm quay ngược lại hỏi nó.

- À...ừm...vâng! Thế...thế anh ăn trộm cho người nghèo à?- nó bắt đầu sao nhãng khi nghe hắn nói cướp cho người nghèo. Chạnh lòng!

- Ủ! Chẳng lẽ cho tôi!- tên trộm chu môi tỏ ra giận dữ khi thấy nó có vẻ không tin.

- Thế từng ấy đã đủ chưa? Hay lấy thêm nha!- nó nhanh chóng hỏi han rồi túm lấy tay tên trộm kéo theo hướng dãy nhà.

- Cô làm gì vậy? Sao lại đưa tôi vào đó? Điên hả?- tên trộm giật lại cánh tay trừng mắt hỏi nó.

- Thì anh nói là cho người nghèo mà, từng ấy không đủ thì lấy thêm,nếu không thì lấy trang sức của tôi nè!- vừa nói nó vừa gỡ chiếc dây chuyền, khuyên tai, nhẫn, lắc tay đưa cho tên trộm.

Đơ toàn tập trước hành động của nó, hắn nghiêng đầu, gãi gãi, mặt ngu thấy mồ, hắn lên tiếng:

- Cô.....à...thôi! từng này đủ rồi, không cần đồ của cô đâu. Mà sao.....ế...có người....trốn mau....

Tên trộm vừa nói vừa túm lấy tay nó chạy bạt mạng không kịp cho nó phản ứng.chiếc váy dài vướng víu khiến nó chạy không được nhanh thế là nó không cần chạy bằng hai chân nữa mà được người ta bế chạy luôn.;)))

Chạy mãi, đến khi cảm thấy an toàn tên trộm dừng lại, thả nó xuống.

- Ổn rồi! – tên trộm mỉm cười, còn nó thì nhìn tròn xoe mắt.

- Anh trộm chứ tôi có trộm đâu mà anh kéo tôi chạy theo?- Nó bực mình...

- A! ừ nhỉ! Tôi ngu quá – tên trộm ngó người.- nhưng mà thôi ngồi xuống đi.

Đang nghĩ tên trộm này ngốc ngếch thế mà không bị bắt thì khi nghe tên trộm nói như vậy nó mới nhìn xung quanh. Đây là một vườn hoa- nơi vẫn thuộc khu vực nhà nó nhưng chưa một lần nó bước ra. Tại sao vậy?

- Đẹp quá!- nó thốt lên. Trước mặt nó là một vườn hoa rộng với đầy đủ chủng loại thắm đẫm sương lạnh, rực rỡ dưới ánh đèn. Từng bông, từng bông hé nụ, muôn sắc thắm...

- Tất nhiên rồi.- thấy nó như thế, bản thân tên trộm cũng cảm thấy vui vui, ánh mắt hắn dịu dàng nhìn những bông hoa đang nở, phút chốc lại thở dài, đôi mắt mong lung, xa xăm....

Như lạc vào chốn thần tiên, nó liền bị cảm dỗ bởi vẻ đẹp của cảnh sắc nơi đây. Bất giác, nó muốn chạm vào những cánh hoa ấy...

Gần nó nhất là một bông hoa màu tím, từng phiến hoa trông rất lạ, như là một loài hoa mới được lai tạo....

- Không được chạm vào!- Tên trộm bất ngờ bước tới giữ cổ tay nó lại rồi thuận đà kéo nó ra xa những bông hoa. Ánh mắt hắn hằm hằm đầy những tia máu, có vẻ như hắn rất tức giận nhưng xen lẫn vào là một chút gì đó khổ đau.

- Chuyện gì vậy?- sững sờ trước hành động của hắn, nó bắt đầu đâm ra bực tức. Gì chứ, hoa của nhà nó, sao nó lại không được phép chạm vào cơ chứ.

- Ban đêm...không được chạm vào chúng!- Sau một vài giây kiềm chế, hắn đưa tay lên vuốt mi tâm rồi nói, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

- Vì sao?- Khó hiểu, nó hỏi lại, vì sao ban đêm lại không được chạm vào?

- Vì...Thôi, nói chung là cô không hiểu đâu.

- Nhưng...

- Đừng hỏi nữa...có được không?- Hắn nhìn cô khẩn thiết. Một thoáng ulanh chìm sâu trong mắt hắn, dường như có một nỗi đau nào đó đang ẩn chứa...

Nhìn hắn, biết chắc là sẽ không nhận được câu trả lời, lại không muốn làm hắn buồn, nó im lặng, nghe lời hắn không tiến lại gần những bông hoa. Dù đi đây cũng là vườn nhà nó, nó sẽ còn nhiều thời gian tìm hiểu...

Ngồi trên chiếc xích đu, đong đưa, đu đẩy, nó im lặng, quan sát biểu hiện của hắn hồi lâu. Hắn vẫn buồn như vậy, chỉ là, nhìn kĩ thì xem ra hắn cũng không đến nỗi, nếu không nói là “đập chai”. Đứng nguyên tại chỗ, hắn thở dài nhìn những bông hoa, sau lại lôi ra một chiếc khăn tay, bàn thần nâng niu, biểu hiện đó khác xa với vẻ nhí nhố, tở tở như lúc nãy. Tự hỏi, không biết đâu mới là con người thật của hắn.

Gio lạnh thổi từng cơn, mùi hương trầm thoang thoang bay đến. Nó bất giác rung mình, đưa hai tay ôm lấy vai, không phải vì lạnh mà là vì...cảm giác như nơi nó đang đứng là...một bãi tha ma...Lạnh lẽo và u ám...

Được một lúc, như thấy mình hơi đau khổ hóa mọi chuyện, hắn cất chiếc khăn rồi nhún mảy một cái. Đảo mắt nhìn quanh lại thấy nó ngồi lên chiếc xích đu, liền bước tới...

- Thôi tôi đi đây, gặp cô hôm nay coi như có duyên, lâu rồi tôi chưa nói chuyện với ai. Hôm nay định vào để gặp.....mà chắc không được rồi. Thôi bye nha, có duyên thì lại gặp lại.- Hắn sờ lên sợi dây thừng của chiếc xích đu, trao một nụ hôn nhẹ rồi nói lời tạm biệt với nó.

- Khoan, anh tên là gì?- Nó bất ngờ níu tay hắn lại...

- Không nhất thiết, tôi là trôm, mà...như tôi đã nói ấy, có duyên thì gặp lại. À! Coi chừng nhà cô bị tôi trộm đấy, ha hahaha !- Tên trộm nói rồi xỏ ra một tràng cười kinh dị...

“Thì anh đã trộm nhà tôi rồi mà!” nó trầm nghĩ.

- cô chủ! Cô ở đâu cô chủ!- tiếng bọn hầu gái và cảnh vệ làm nó giật mình, mạnh tay đẩy tên trộm vào trong bụi hoa hồng, tuy gai nhưng còn đỡ hơn gặp cảnh vệ nhà nó.

- Ta ở đây! Làm gì mà hét to thế!- nó tỏ ra là đang ngồi chơi bời tiếng của bọn chúng làm cho mất hứng khiến họ sợ bản người.- Thôi! Vào nhà!

Nó cất bước đi nhanh về trước khiến bọn cảnh vệ và hầu gái cũng phải lảo đảo theo ngay không còn tâm trạng để ý xung quanh. Nhưng được vài bước thì anh chạy tới:

- Em đi đâu nãy giờ vậy? Em có biết là anh lo cho em lắm không?- anh nghiêm túc nhìn nó.

Nhưng.....

- Tôi đi đâu mặc tôi! Không liên quan tới anh.- gỡ cánh tay anh trên vai nó, nó nói lạnh lùng.

- Nhưng anh là....

- Là gì? Thầy dạy toán tôi hả?..... à! Vâng! Em xin lỗi thầy ạ! Em sai rồi ạ!- nó nói với chất giọng giễu cợt.

- ANH LÀ CHỒNG CHƯA CƯỚI CỦA EM! Nhớ rõ đi!- anh giận mím môi, nó như đe dọa với nó.

- Không bao giờ!

Tức tối, nó gạt anh sang một bên đi thẳng, nó đi được mấy bước anh thở dài rồi cũng đi theo luôn, chẳng ai để ý đến ánh mắt kì lạ của một “sinh vật” đang ở trong bụi cây gần đó.

Nhảy ra khỏi bụi cây:

“Ra là em, nhưng vụ tai nạn đó khiến cho em “như vậy” đó hả.? Thế mà anh đã nghĩ hôm nay không gặp được đây.”

“mà em với thằng Minh là vợ chồng chưa cưới à? Hai đứa đẹp đôi mà. À khoan, giờ em không thích hắn nữa rồi.....hazzzz liệu anh có nên can thiệp không nhỉ? Vicky?”

“ Em có tự làm được không?”

“Tự mình quyết định ấy?”

Tự chôn mình trong phòng, không cần biết anh, ba và hai ông như thế nào, nó nằm vật trên giường, mong lung suy nghĩ.

“ Mình cần phải làm gì đó, mình không thích “ông thầy” này! “ Ông ta” quá haimặt, nham hiểm (T/g: ôi! ông có làm gì em đâu mà em nói vậy?>.<), lúc nào cũng tỏ ra “gia trưởng”, rõ ghét!”

“ Bực mình! Gì mà “chồng tương lai” chứ! Tôi ứ thềm đấy, làm gì nhau nào?hừ.....tôi không chấp nhận!”

“Đúng! Mình sẽ không dễ dàng chấp nhận như vậy, mình cần nghĩ ra cách gì đó.....nhưng cách gì bây giờ?????????????”

Trong đầu nó từng luồng suy nghĩ cứ diễn ra, thỉnh thoảng nó lại nhăn mặt,thở dài, mãi một lúc sau nó mới mở mắt, ngồi bật dậy, túm lấy chiếc Iphone củamình gọi ngay cho hai con chiến hữu để hỏi “dò” ý kiến.

“ thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được mong quýkhách.....”

“ sao thế nhỉ? Bình thường có bao giờ thấy con Linh Đan tắt máy vào giờ nàyđâu?”

Lắc đầu nó tiếp tục gọi cho Ngọc Quỳnh, nhưng kết quả vẫn là như thế.

“ Sao vậy? tui mà “ chết” chỗ nào rồi?”

Gặp chuyện rắc rối mà hai con chiến hữu của mình lại “im hơi lặng tiếng” nó tức tối ôm con gối bông nằm ngủ. Nhưng lần qua lần về mãi mà vẫn không ngủ được,mắt cứ trơ ra không khép được. Bực mình nó sang phòng sách, lên lút lấy mấy viên“ chúc ngủ ngon” mà ba Huy vẫn hay cấm nó dùng vì uống nhiều sẽ ảnh hưởng sức khỏe, mang về phòng.

“Yên bình” nằm trên chiếc giường nhỏ, nó mơ về những giấc mơ “ ngày xưa” củamình : ở đó có ba đứa trẻ hai trai một gái dắt tay nhau dạo quanh vườn hoa.Thỉnh thoảng một vài tiếng cười vang lên, nhưng rồi hình ảnh của một cậu bé nhậtnhòa đi....

- Minh! Minh! Anh Minh! Về với em, đừng....đừng....chạy nữa, về với em.Anh Minh.....

Một giọt nước mắt lăn dài trên má nó, dưới ánh đèn ngủ mờ, vệt nước ấy cànglong lanh rõ nét. Khuôn mặt nó lộ rõ một sự đau khổ, “ Đau!”

Một bóng người từ ban công nhảy qua cửa sổ, tiến lại gần giường mà nó đangngủ.

- Lại khóc à? Vicky?.....

- Xem ra anh nên can thiệp vào chuyện của em rồi!....xin lỗi vì đãkhiến em khổ sở như vậy, anh sẽ cố gắng để em luôn được cười, cười như ngày cònbé.....

Lặng lẽ ngắm nó ngủ, hần nhẹ nhàng hôn lên trán nó một cái. Một cơn gió từcánh cửa đang mở ùa vào làm nó rùng mình. Hần dịu dàng, âu yếm kéo chăn đắp chonó rồi bước tới cửa sổ ban công.

Cạch!

Nhanh nhất có thể hần nhảy phóc xuống dưới như một con sóc rồi mất dạng (nhànghề có khácJ).

Lại một “thằng” nữa “ đột nhập” phòng nó. Đó chính là vị hôn thê- chồng chưacưới của nó- Phạm Nhất Minh.

- Lại khóc à? Vicky?....(ặc! gì mà giống nhau vậy?)

- Xem ra việc anh “ trở về” làm em không vui. Nhưng.....chính em đănnói là..... “ chờ” anh mà. Em quên rồi sao? Tùng Chi?....là anh.....

Ngày hôm sau....

Khóe mắt đỏ mọng nhìn hai con bạn mình đi vào lớp, lòng nó đau đốn.

“ Đã lúc nào mày xem tụi tao là bạn của mày chưa?”

“ Mày không xứng làm bạn tụi này! Đi đi! Tụi này không muốn nghe giảithích!”

“ Đồ giả dối!”

Gió lạnh thổi rất vào mặt nó, đôi mắt đỏ hoe, thần thờ, những câu nói của haicon bạn vẫn vang bên tai, đau đớn, nó chỉ nói được mỗi câu: “ xin lỗi.” khi haicon bạn nó đã “ đi quá xa”.

“ rồi thì cuối cùng cũng không một ai cần mình! không ai ở bên mình.”

Ngã khuỵu xuống đất, nó khóc to hơn, nhưng không một ai tới bên nó cả, khôngphải vì không có ai mà là không có ai đủ “ dũng cảm” bước tới “ đắc tội” với mộtthiên kim có gia thế ‘u ám’ như nó. Ai cũng sợ.....

“ Thật sự đã không còn cần mình nữa sao?”

Vẫn biết là không nên, nhưng nó vẫn không thể nào kìm được những giọt nướcmắt của mình. Vậy là đã chẳng còn, hai cô bạn của nó....

Cô đơn vẫn hoàn cô đơn! Dù có cố gắng bao nhiêu rồi thì mọi thứ vẫn nhưvậy...

Không một ai muốn đến gần nó khi biết nó là ai...

Ngày xưa nó đã từng có bạn, rất nhiều, nhưng cũng như bây giờ một khi họ biếtnó là con gái độc nhất của gia tộc họ Nguyễn thì liền bị xa lánh. Bạn bè thânliên bị ba mẹ của họ chuyển trường, bạn bè thân sơ khỏi nói, họ tin vào tin đồnmột cách nhất tề, không cách nào giải thích được. Và cũng đã có lúc, nó đã tin vào tin đồn ấy...

Tin đồn: Gia tộc họ Nguyễn thuần chủng mang dòng máu của quý....

“Nghe nói nhà con Tùng Chi đó là người của gia tộc họ Nguyễn đó!”

“ Vậy thì sao?”

“ Mày chưa từng nghe à? Dòng họ nguyên chủng đó mang dòng máu của quý đó, ghêlắm. Ngôi nhà mà nó đang ở, hình như bị ma ám đấy. Ban ngày và ban đêm cảnh vậthoàn toàn khác nhau. Ai mà dây dưa với nó là bị ám luôn.”

.....

- Đứng dậy nào! con gái khóc nhiều như vậy xấu lắm đó.

Một giọng nói dịu dàng, ấm áp được thốt ra, một cánh tay chìa tới, ai? Nó cónên mỉm cười một chút không đây? Có phải vẫn còn có-ai-đó hay không? Đã khôngcòn ai nữa rồi mà.

Chẳng lẽ một con người vì quá cô đơn, vì mãi sống trong bóng tối nên chỉ cầnmột tiếng động, một đốm sáng nhỏ cũng mừng tặc ngay là có-ai-đó vẫn đang đitheo mình và có chắc chắn xa xa kia có một lối đi tràn ngập ánh sáng, xua tan đi bóng đêm. Liệu nó có nên ngẩng mặt lên nhìn ai-đó? Sẽ là một người bạn thực sự-một thiên thần cứu rỗi trái tim bé nhỏ hao gầy của nó hay chỉ là một trò đùa ácý của đám con nhà giàu khác- những đứa cùng đứng trong một “thế giới” vớinó.

- Nào! đứng lên! Hay muốn tôi đỡ cô?

Giọng nói đó không còn dịu dàng nữa mà đã mang một chút gì đó gấp gáp nhưngvẫn “ ấm” đến lạ thường.

Niềm tin vào cảm giác của bản thân và lòng sợ hãi về một thứ gì đó quá đángsợ cứ đấu tranh, giằng xé nó. Đối mặt hay lẩn tránh, đứng lại hay bỏ chạy?

Nhưng dù là thiên thần hay ác quỷ thì nó cũng nên nhìn một lần chứ nhỉ hoặcgiả dụ cũng nên “tin” phải không?

- Bạn....bạn....!

Lấp bắp chẳng thành lời, một gương mặt thân quen hay là một thiên thần nhỉ?Mí môi bật ra được một chút, nó cười.

Phải! là một thiên thần!

Ôm chầm lấy người con trai ấy, vỡ òa trong vòng tay ấy, cảm nhận nỗi đau được vơi đi. Bỏ mặc đi hiện tại, siết chặt vòng tay hơn, nấc từng cơn nghẹn ngào chỉ để nói:

- cảm ơn! Cảm ơn vì đã đến bên tôi!

Và để nhận lại :

- Nè! Ôm chặt thế? Không biết đâu nhá! Đừng nói tôi “dê” đấy, tôi “hời” là do cô tự nguyện nhá!mà công nhận vòng một của cô cũng.....”đầy đủ”thiệt!

Thế đấy, trong khi một người đang nhảy cẫng trong sung sướng vì “tìm” thấy một thiên thần thì chính thiên thần ấy lại “đánh rơi” sự cảm kích của con người ta.

Một cú đẩy vượt quá tốc độ, một cái lườm sắc lẹm, một nắm đấm được tung ra và rồi là một nụ cười, một cái thơm bên má. Nó chạy tới kéo tay hắn đi nhanh về phía trước, tay nắm thật chặt như một đứa trẻ sợ mất đi thứ gì đó quan trọng, miệng cười thật tươi vì đã nắm được thứ tuyệt vời nhất.

Băng qua từng đám học sinh đang nhìn, vượt qua tiếng chuông vào lớp, bỏ qua ánh mắt tức giận của giáo viên, hất mạnh cánh tay của “vị hôn thê” đang nắm lấy mình, nó lướt qua.

Cần! tôi cần con người này! Hạ Quân Tường!

8. Chương 8

5 tiết học trôi qua mà nó chẳng hề hay biết gì. Đầu nó giờ chỉ hiện lên mỗi hình ảnh của hân thôi.

Trong khi cả trường nháo nhào ra về thì nó lại ngồi ì trong lớp mơ mộng. Đứng trước cửa lớp nhìn nó như vậy, hân lại cười. hân đoán đúng mà.

- Không về à?

- O!.....gì?- nó giật mình khi nghe tiếng của hân, quay đầu lại, nó bắt gặp cái nhìn của hân liền đỏ mặt.

- Mọi người về hết rồi.

- Hả?- nó sững sờ nhìn quanh, đúng là trong lớp chẳng còn ai ngoài nó.- Tôi...tôi...

- Về thôi!

Ngượng ngùng nó thu dọn sách vở rồi theo hân ra về. Hân đi trước, nó đi sau, không nói câu gì. Cả dãy hành lang rộng giờ chỉ còn nó và hân, tiếng bước chân đều đặn vang lên.

Theo quán tính, nó cúi gầm mặt đi sau hân: hân đi thẳng, nó đi thẳng, hân rẽ, nó cũng rẽ. Bỗng hân dừng lại, nó giật mình lơ đãng rút chân về.

Giờ nó mới để ý đến xung quanh. Đây không phải là dãy hành lang xuống tầng mà là dãy hành lang đi đến phòng thí nghiệm cũ- căn phòng sát dãy sau tít của trường. Hân dẫn nó đến đây làm gì nhỉ?????????

Bị đẩy nhẹ vào góc tường, nó loạng choạng trụ chân lại, mở mắt tròn nhìn hân khó hiểu.

“gì vậy?”

Đứng dựa vào tường bất động, căng đôi mắt to tròn của mình ra nhìn hân khó hiểu kiểu như: “gì vậy? anh muốn làm gì? Anh muốn gì?”

Trong lúc nó ngơ ngác như con tê giác, mắt hình đại bác nhìn thì hấn lại ngoảnh qua ngoảnh về như tìm kiếm thứ gì đó. Đột nhiên, lông mày hấn nhướn lên, khóe môi liền cong lên tạo một nụ cười khinh khỉnh-đều vô cùng, ánh mắt như muốn ra điều thách thức.

Thấy hấn nhìn ra ngoài, nó cũng im lặng, không hỏi, nhướn gót chân ra khỏi góc tường nhìn theo hướng ấy. nhưng khi nó vừa kịp nhắc chân lên thì hấn cũng quay ngoắt người lại. thấy nó rời khỏi góc tường hấn liền trừng mắt lên nhìn.

Cứng người, nó lạnh cả sống lưng, run run đôi chân. Mắt vẫn không rời hấn, nhưng giờ lại lóe lên một thứ gì đó mang tên sợ hãi. Thu chân về, nó ép sát người vào góc tường, toàn thân run rẩy, đôi tay vô thức bấu lấy nhau.

Vẫn đôi mắt ấy, hấn nhìn nó trừng trừng, đầy sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống. hấn tiến một bước lại gần nó.

Toàn thân của nó liền cứng đờ, lạnh lẽo. áp sát người hơn nữa vào góc tường hơn nữa, nó cảm nhận được cái gọi là : sợ hãi đến tuyệt vọng. ngay lúc này nó nước gò nó nhỏ bé lại trước ánh mắt của hấn giả dụ như một hạt cát hay một phân tử khí O₂ chẳng hạn, hoặc hơn nữa thì cho nó làm con ruồi, muỗi đi.

Như tự chủ lại được lí trí, nó bắt đầu đảo mắt nhìn quanh: không có ai ngoài nó và hấn-> tất nhiên, trường đã bãi học từ lâu, xa xa vọng lại cũng chỉ còn vài tiếng rú ga của một vài thầy cô về muộn, giờ không có ai cứu nó cả.

Nhưng “cứ” ư? Chẳng phải hấn là người tốt hay sao? Tại sao giờ hấn lại trở thành như thế? Chẳng lẽ hấn muốn....? Hấn là thiên thần của nó mà? Là người đã làm nó cười, là người đã ở bên nó khi nó tuyệt vọng hay sao? Và chẳng phải lúc này hấn còn “tốt bụng” xoa trán cho nó hay sao? Chẳng phải lúc này đã hôn nó hay sao?

“ Hay tất cả chỉ là một vở kịch mà anh dựng lên để lấy lòng tin của tôi rồi.....? anh là “ai”? ác quỷ hay thiên thần?”

Tại sao giờ hấn lại như thế? Hấn thực chất là một ác quỷ đột lột thiên thần sao? Chẳng lẽ không còn ai tốt, đối xử tốt, thật lòng với nó hay sao?

.

.

Tách

.

.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má, nó buông thõng hai tay. Toàn thân mềm nhũn, mắt ngân ngấn lệ nhìn hấn.

Thấy biểu hiện của nó, mặt hấn bỗng trắng bệch ra, hoảng hồn, định bụng bước lại gần nó thì....

- Đừng có lại gần tôi! Đồ ác quỷ! Anh muốn gì? Muốn gì?

Xuôi xị theo dòng cảm xúc, một nỗi đau len lõi trong tim, có cái gì đó đau, nhói, xót xa, tuyệt vọng. nó gục xuống đất. ánh mắt đờ đẫn chìm đắm trong mớ cảm xúc hỗn loạn. vì sao nó lại khóc nhỉ? Nó sợ hấn làm....với nó sao?

“tại sao mình khóc nhỉ? Mình sợ hấn làm thế sao? Không! Cái đó mình không sợ! Đơn giản.....mình sợ hấn không là thiên thần khi bên mình?”

“tại sao mình đau nhỉ? Mình sợ hấn làm thế sao? Không! Cái đó không đáng sợ bằng nỗi sợ yêu-nhầm-người! mình yêu hấn sao? Có lẽ không! À mà cũng có lẽ, vì mình đang khóc mà, tim mình đang đau mà!”

Tâm trí hỗn loạn, nó bỗng cảm thấy đầu mình đau kinh khủng, mắt nhòe đi bởi dòng nước mắt, hàng loạt những hình ảnh dường như rất quen nhưng cũng rất lạ hiện ra: máu, bé gái, tai nạn, vườn hoa, ba đứa bé, xích đu...v.v chúng cứ vướng vào nhau không rõ nét, từng mảng cứ đan xen xoa lấp đi những phần còn lại.

ôm lấy đầu, khóc to hơn khi mắt nó bỗng như nhìn thấy một chuỗi những hình ảnh man rợ: một người phụ nữ đang túm lấy tóc một bé gái giật giật, tát vào mặt cô bé mấy cái liền rồi dang chân đạp thẳng vào tường. máu chảy từ đầu và cánh tay bị thương, cô bé lồm cồm bò dậy, quỳ gối, van xin, trong khi người phụ nữ đó tay lăm lăm chiếc roi mây.

- Mẹ! mẹ! tha cho con! Con sai rồi! con sẽ nghe lời! Mẹ! mẹ! con sai rồi, mẹ tha cho con.....Anh ơi cứu em! anh ơi!...anh Minh!...anh đâu rồi?...cứu em! em sợ, sợ lắm!.....Quân Tường!

Lắc lắc mạnh người nó rồi ôm chặt vai lòng mình.

- Đây! Tôi ở đây! ở đây! Ngay bên cô! Không sao cả! không có chuyện gì cả! không ai làm hại cô đâu! Tôi ở đây! Ngay bên cô! Tôi sẽ bảo vệ cô! Tùng Chi! Đừng khóc!

Bình tĩnh khỏi cơn ác mộng, nó nhận ra mình đang nằm trong lòng hắn,, được chôn ôm thật chặt. cái cảm giác được người mình thích ôm, vỗ về sao mà ấm áp lạ thường. nó siết chặt cánh tay, ôm hắn như thể sợ hắn biến mất. sợ lắm.

Nhưng như nhớ lại điều gì đó, nó đẩy mạnh hắn ra, ngồi thu mình vào góc tường, hét lớn:

- Tránh xa tôi ra! Anh là ác quỷ! Anh là ác quỷ, là ác quỷ, không phải là thiên thần của tôi!.....tránh ra!

Nước mắt lại chảy dài, nỗi thất vọng lại bao trùm lấy nó, hắn đâu phải thiên thần, hắn là ác quỷ, phải, là ác quỷ.

- Tùng Chi! Tùng Chi! Không! Đừng sợ! tôi không làm gì cô cả! tôi chỉ muốn dọa cô thôi! Tôi chỉ đùa cô thôi! Tuyệt nhiên không có ý gì khác! Tùng Chi.....tin tôi! Hãy tin tôi!- đưa cánh tay mình ra, hắn chìa về phía nó.

Rất quen...như đã từng xảy ra....

“ – Anh đã lừa em chuyện gì chưa? Đã dối em việc gì chưa?

- Dạ!...chưa ạ!

- Vậy hãy nắm lấy tay anh khi cánh tay anh đưa ra nhé! Đừng hỏi “vì sao” và “chúng ta sẽ đi đâu” vì anh sẽ không làm gì hại em cả! vì...em...là bảo bối của anh mà.”

Một mảng kí ức hiện về, một hình ảnh quen thuộc, quen, quen lắm. và....

“ – Tùng Chi này!

- Dạ?

- Nhớ nhé! Dù cho cả thế giới này lừa dối em, đối xử không tốt với em thì anh, anh mãi không bao giờ lừa dối em, anh sẽ mãi bảo vệ em. Tin anh nhé!

- Dạ! anh Minh! Em.....tin anh.”

Và.....

- Quân Tường!- nhào tới ôm hắn, khóc ré lên, đâm thùm thụp vào người hắn- Quân Tường, anh làm tôi sợ!

- Ừ! ừ ! tôi biết rồi! tôi xin lỗi! nín khóc nào!

- Anh.....là thiên thần đúng không?

- Hả?

- Ừm! không cần trả lời đâu- mắt thì ướt nhẹp nhưng môi nó bỗng lóe lên một nụ cười. “phải đấy! hắn là thiên thần, hắn chưa từng là ác quỷ.”

9. Chương 9

Đêm khuya tĩnh lặng, từng dòng khí lạnh, u ám lờn vờn cùng làn sương mù bao quanh, trong một căn phòng u tối, một giọng nói vô cảm, lạnh lẽo đã được qua xử lý truyền đến sau chiếc rèm dày....

- Nói xem, đây là lần thứ bao nhiêu cậu làm trái kế hoạch của tôi?-Giọng nói dưới ánh đèn mờ ảo, lại cộng thêm sự khuếch đại của âm thanh qua xử lý càng khiến cho lồng ngực con người ta phập phồng cuồng hải...

- Thưa...hai ạ!- Một anh chàng với dáng người khỏe mạnh đang quỳ dưới đất, đối diện với người đứng đầu thần bí rụt rè trả lời. Máu từ trên đỉnh đầu vòm miệng hắn vẫn không ngừng chảy xuống, không khó để nhận ra rằng hắn vừa bị đánh.

- Lần trước, cậu nói là vì không biết rõ mục tiêu là con bé ấy nên không ra tay, ta đã nhân nhượng bỏ qua...Còn lần này...nói xem, lý do lần này là gì?- bên trong chiếc rèm màu rêu nhuộm lẫn một vài mảng máu đã khô, một bóng người thư thái ngồi trên ghế salon đang xoay xoay ly rượu. Người ngoài có lẽ không biết, nhưng với hắn- thuộc hạ lâu năm, vẫn tự phát giác ra rằng chủ nhân của mình đang tức giận, dù cho hắn chưa từng được diện kiến chủ nhân của mình một lần...

- Thưa...- hắn siết chặt đôi tay, cắn môi không nói tiếp. Hắn hiểu, lần này hắn đã sai thực sự khi làm trái mệnh lệnh của chủ nhân...

- Ta muốn con bé đó có thai trước khi nó 19 tuổi... Còn một tháng nữa là đến sinh nhật của nó...

- Thưa...- sững sốt, hắn ngẩng đầu lên nhìn,- Nguyễn Tùng Chi năm nay mới chỉ 17 thôi ạ, lớp 11 ạ!

- Không! Năm nay nó đã 19 tuổi non một tháng...Vậy nên, ta muốn con bé đó có thai trước khi nó tròn 19 tuổi...nếu lần này cậu còn trái lời ta, tốt nhất cậu nên tự xử trước khi ta ra tay....

Vừa mới ăn cơm xong, nó theo quán tính đứng cạnh giường, mắt hướng ra bầu trời qua khung cửa ngắm cảnh vật...

Đã không biết từ khi nào, nó luôn có thói quen này. Chỉ là mỗi lần thấy trống rỗng hay chút cảm giác gì đó không thể nào giải thích được bằng lời mà được ngắm khung cảnh tĩnh lặng trong đêm thì nó sẽ thấy tâm trạng mình tốt hơn...

Tít...tít...

Có tin nhắn, như một phản xạ vô điều kiện, nó chạy tới bàn học vội túm lấy chiếc điện thoại...

Khuôn mặt đang rạng ngời bỗng xụ hẳn xuống, nó đã cứ nghĩ tin nhắn đó là của Linh Đan hoặc Ngọc Quỳnh.

Thở dài, một giọt nước mắt rơi...đâu còn nữa đâu... Ngày trước, cứ mỗi tối, Ngọc Quỳnh và Linh Đan sẽ nhắn tin cho nó, nhiều là nhắc về thời tiết ngày mai thì mặc gì tốt nhất, ít là nhắc chuyện học hành, thỉnh thoảng là vài dòng táng ngẫu...Cuối tin nhắn của họ luôn luôn được kết thúc bằng hai ký tự “cc”, nhiều lúc nó cũng thắc mắc, đã hỏi nhưng chẳng ai trong số họ trả lời, nó cũng đành thôi.

Nó yêu hai người bạn ấy lắm, nhưng giờ...đã chẳng còn...

Thì ra tình bạn ấy tầm thường đến như vậy...chỉ một tin đồn cũng có thể đánh gãy một tình bạn mấy năm dài...

Quá nhạt nhẽo.

Tít...tít...

Một tin nhắn nữa...mãi ngẩn ngơ với dòng suy nghĩ, nó còn chưa kịp đọc tin nhắn thì một tin nữa được gửi đến.

“ Mai được nghỉ, mình đi chơi đi! ^^”- đến từ Hạ Tường.

“ Sao không trả lời? >”<”- đến từ Hạ Tường.

“ Đây đây! Gì mà nhanh nổi nóng vậy?”

“ Làm gì đó?”- đến từ Hạ Tường.

“ không làm gì cả. Mà mai đi chơi đâu?”

“ Không nói đâu, mai đi rồi biết J”- đến từ Hạ Tường

“ È!)~ thế mấy giờ, hẹn ở đâu?”

“ 3h chiều, hẹn tại công viên An Khánh, sau đó sẽ có kế hoạch tiếp.”- đến từ Hạ Tường

“ Ok!”

“ Ủ! Ngủ ngon. PP”- đến từ Hạ Tường

“PP”

Nhắn tin xong, nó cứ cười tủm tỉm mãi, rồi sau lại lơ đãng bỏ chiếc điện thoại trên bàn đến bên cửa sổ ngắm sao trời....

Đêm yên bình, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi, nó tựa mình vào thành cửa sổ nhìn ra bên ngoài...Bầu trời vẫn vậy, vẫn cao cao xa tít. Cảnh vật cũng vậy, xa xăm một mảng màu tối u ám.

Đang vô định suy nghĩ vẩn vơ, bỗng như nhớ ra điều gì đó, mắt nó liền sáng rực lên: “ Vườn hoa”.

Vợ vội cái áo khoác, nó tung tăng chạy nhảy xuống tầng dưới để ra sân sau.

Nó vô tư lướt qua một bóng người mà không biết...

Trên phòng: Một tin nhắn đến sau cùng...nhưng lại nhẹ nhàng bị xóa bỏ bởi bàn tay kẻ khác...

Bước chân chưa kịp chạy tới sân sau, trời bỗng dừng mưa nặng hạt. Nó do dự, đứng dưới mái hiên nhìn về phía vườn hoa phía xa.

“ Mưa rồi! Xui quá...hazzz thôi để mai vậy...”

Tự an ủi mình không gặp may, nó vội vã chạy về phía ngôi nhà trước khi trời nặng hạt hơn nữa... Chiếc váy vô tình quệt qua một bụi gai hồng để lại một mảnh vải mỏng...

Một bàn tay nhẹ nhàng lướt qua bụi gai hồng gỡ lấy mảnh vải, động tác cứ như là của ma quỷ....

Chạy vội vào nhà, nó rón rén bước qua bậc thềm, vào phòng khách rồi chạy nhanh lên tầng. Đêm rồi mà để cho ba hay ông biết là mình chưa ngủ cũng không hay ho cho lắm.

Đang chạy vòng qua dãy hành lang để về phòng mình, nó chợt thấy có bóng người đi về phía dãy hành lang cấm. “Quái! Đó là dãy hành lang cấm mà, sao lại có người tự tiện đi như vậy????”

Tò mò, nó tự hỏi mình rồi chạy theo cái bóng đó.

Lần theo hướng mà bóng người mình thấy, nó chạy vòng vèo, đi xuyên qua mấy dãy hành lang rồi bị mất dấu khi đến tầng bốn của ngôi nhà- nơi được coi cấm đi theo như lời của ông Huy dặn dò.

Theo như ông Huy có nói thì tầng bốn là nơi lưu giữ một số những tài liệu quan trọng nên không ai được phép đặt chân vào, kể cả nó. Ngôi nhà được thiết kế rất đặc biệt, Tầng bốn là tầng hoàn toàn riêng biệt so với những tầng khác, muốn lên tầng bốn thì phải qua một dãy hành lang dài nối tiếp nhau. Còn những tầng khác thì vẫn như thường, chỉ là muốn từ tầng ba lên tầng năm nó sẽ phải đi cầu thang suốt một tầng liên- điều này luôn khiến nó bức mình nên nó cũng ít khi có mặt tại tầng năm.

Đối diện với cánh cửa của căn phòng duy nhất của tầng bốn, nó do dự không biết làm thế nào. Nó không có chìa khóa để vào mà cái bóng mà nó chạy theo cũng đã mất hút. Nó tự hỏi không biết cái bóng mình vừa nhìn thấy có phải là trộm hay không....Tần ngần đứng ở đó một lúc nó thở dài rồi quay gót xuống tầng, dù gì đây cũng là khu vực cấm, lại không có chìa khóa để vào, đành xuống dưới rồi gọi ông Huy vậy.

Thế nhưng ngay sau khi nó quay người bước đi được một đoạn ngắn, đằng sau lưng nó chợt phát ra tiếng động: có tiếng bước chân và tiếng cửa mở. Giật thót tìm nó nhanh chóng quay người lại...

Chẳng có gì cả ngoài cánh cửa với ổ khóa kiên cố không thể mở ra nếu không có chìa khóa, đã mở ra he hé. Từ khe cửa hắt ra chút ánh sáng nhàn nhạt...

Nó chậm chậm, nhích từng bước chân lại gần về phía căn phòng.

Là một đứa con gái, đương nhiên nó sợ, nhưng cái sợ trong lòng nó lại không thể nào không chế được bản tính tò mò trời phú của mình nên cứ thế...dù tim đập loạn xạ, nó vẫn muốn bước về phía cánh cửa.

Vì tầng bốn được thiết kế một cách đặc biệt nên hầu như toàn bộ không gian đều trống, tầng chỉ duy có mỗi một phòng lớn, đơn độc...nên nó chỉ cần nhìn quanh là có thể xác định xem có người hay không: không có ai ngoài nó. Vậy ai đã mở cửa???

Hay là...ma như thiên hạ vẫn đồn???

Không! nó không tin!

Gì chứ, chỉ vì cái tin đồn nhảm đó mà nó mất đi bao nhiêu bạn bè. Nó không tin, bao nhiêu năm sống ở đây, nó có thấy gì đâu.

Nhảm nhí!

Nghĩ vậy, nó liền không chế sự run rẩy của toàn thân đưa tay lên tay nắm cửa, nó đẩy nhẹ...

- Con đang làm gì vậy, Tùng Chi!

- A!- nó giật nảy mình, lùi lại sau vài bước rồi ngã sụp xuống đất khi đằng sau lưng đột nhiên phát ra tiếng nói. Từ bao giờ, ông Huy đã có mặt đằng sau lưng nó...

Ông Huy mặc dù không hài lòng lắm về sự có mặt của nó tại đây nhưng khi thấy nó ngã vẫn lo lắng mà chạy tới.

- Con có sao không? Ba xem nào! Mà sao con lại ở đây? Khuya rồi sao không ngủ? - Ông Huy nhẹ nhàng, đỡ lấy chân nó xem xét, phảng phất trong câu nói có vài phần tức giận.

- Ba!- đến giờ, nó vẫn còn sợ, mặt mày xanh như tàu chuối, nhìn ông Huy lại muốn khóc.

- Nói đi! Sao con lại ở đây, trước ba đã dặn con rồi mà.- Nghiêm mặt, ông Huy vừa xoa chân cho nó vừa nói.

- Con...

- Chuyện gì vậy Huy?- Ông nội nó lên tiếng. Nó ngạc nhiên, mở tròn xoe đôi mắt nhìn ông nó 'chui' từ cái tường nhà ra, toàn thân liên run cầm cập. Một lúc, khi định thần lại, nó mới nhận ra, nơi ông nội nó vừa bước ra không phải là một bức tường bình thường mà là một căn phòng với cánh cửa dường như được 'bảo hòa' với màu của bức tường. Hai mắt nó dán chăm chăm vào bức tường rồi tự hỏi không biết quanh đây còn có bao nhiêu căn phòng thần bí như vậy...

Điên rồi! Nhà nó mà nó chẳng biết gì cả.

- Ông chủ!- Nghe tiếng hỏi, ông Huy nhanh chóng đứng dậy rồi cúi người chào ông nội của nó.- Tùng Chi...à không tiểu cô chủ...- Ông Huy chợt ấp úng, như không muốn nói.- Thưa...tiểu cô chủ không tìm thấy chú cún của mình nên chạy đi tìm ạ.- Ông Huy sau một vài giây lưỡng lự, cuối cùng cũng nói ra, nhưng điều ông nói ra hoàn toàn chẳng đúng chút nào. Ông nào có thấy nó đi tìm con cún nào đâu. Vì sao ông lại nói dối?

Ngồi bệt dưới sàn, hai mắt nó tròn xoe khi nghe ông Huy bịa ra cái lí do gàn dở đó.

Đối diện với ông Huy, nghe ông nói, ánh mắt của ông nội nó chợt co rút lại, tỏ ý không hài lòng nhưng khi đảo mắt về phía căn phòng ông liền lên tiếng.

- Tùng Chi! Để mai đi tìm, khuya rồi không được đi lung tung trong nhà! Huy! Đưa Tùng Chi về phòng ngủ.

- Vâng! Thưa ông chủ!- Ông Huy vâng dạ rồi bước tới chỗ nó, bế nó lên đi ngược lại dãy hành lang để xuống tầng.

Vì bị dọa đến mất hồn, nó không còn sức lực để nói hay đối kháng gì nên đành để yên cho ông Huy bế xuống. Từ sau vai của ông Huy, nó ngoảnh nhìn lại.

Ông nội nó vẫn đang đứng đó- cách cánh cửa một khoảng cách xa, chỉ là, cánh cửa căn phòng thần bí đó đã được đóng từ lúc nào. Nhìn cánh cửa, nó có cảm giác như mình bị hoa mắt, miệng mấp máy không thành lời, toàn thân thì run rẩy lịch liệt vì dường như cánh cửa ấy chưa từng được mở bao giờ: Một mảng nhện tơ trên cánh cửa vẫn còn nguyên.....

Và, ngoài trời, hàng ngàn vì sao sáng vẫn lấp lánh trên bầu trời cao, tất cả chúng dường như phủ nhận cho trận mưa xối xả vừa rồi....

Bị dọa đến mất hồn nó ngủ một mạch đến giữa trưa. Tỉnh dậy đã thấy mặt trời trên cao từ lúc nào...

Cả đêm, nó ngủ không hề ngon giấc, cứ chập chờn mãi, từng cơn ác mộng cứ đan xen lẫn vào nhau dù cho bên cạnh đã có mẹ Tuyết dỗ dành, ôm ru nó vào giấc ngủ. Và dường như ở đâu đó trong tiềm thức, nó vẫn còn lưu lại chút gì đó của kí ức. Trong cơn mơ, nó như trở về cuộc sống lúc nhỏ của mình: nơi ấy tràn ngập nụ cười, nơi ấy...có anh, có hạnh phúc nhưng sao cũng nhuộm đầy máu, một màu của máu...

Và...trong cơn mê, chưa bao giờ nó ngừng gọi tên một người:

“ Anh Minh! Xin anh...quay về với em...”

Ở sâu thẳm trong trái tim, nó vẫn luôn lưu giữ hình bóng của một người, chờ đợi người ấy trở về, chờ người ấy trở lại đưa nó đi khỏi vùng máu đầy thương đau.

Thế nhưng thật kì lạ...

Tim nhớ, lòng đau nhưng...lý trí lại...quên...

.....

Được bà Tuyết dỗ dành, thuyết phục, cuối cùng nó cũng (phải) tin những gì mình thấy đêm qua là do...hoa mắt, và rằng việc nhà mình có một vài căn phòng ‘chìm’ thì cũng chẳng có gì là lạ khi ngôi nhà mà nó đang ở đã được xây dựng cách đây cả thế kỷ, còn cơn mưa đêm qua, có lẽ là do...hệ thống phun nước của nhà hồng, đột nhiên đồng loạt phun cùng lúc nên mới gây cho nó cảm giác là :mưa...v.v.

Mặc dù lời thuyết phục của bà Tuyết vô cùng thiếu sức thuyết phục và còn vô số chỗ sứt sẹo, méo mó như là ngôi nhà mà nó đang ở chắc chắn không thể có lịch sử lâu đời như vậy vì nó từng bị “quật ngã” bởi một cơn bão lớn trước khi nó sinh ra mấy năm rồi sau mới được xây dựng lại, và cả mấy căn phòng ‘chìm’ nữa, ước lượng diện tích của tầng bốn thì các bức tường dường quá ư là ‘mỏng’ để có thể xây dựng được một căn phòng ẩn đằng sau.... nhưng tất cả, nó buộc lòng phải ép bản thân mình tin vào, nếu không chắc chắn nó sẽ chết trong nỗi sợ hãi mất.

Chui rúc trong chăn nửa ngày trời, cái bụng bắt đầu biểu tình khiến nó không thể nào chịu nổi nữa đành rời khỏi giường.

Đánh răng rửa mặt cũng chỉ hết 5 phút, đói bụng nó mặc vội cái váy ngủ xuống tầng, dù gì cũng toàn là người nhà.

Vừa mới bước ra khỏi cửa phòng ngủ, nó ngạc nhiên đến sững người khi ngửi ra trong không khí có mùi hương dịu nhẹ của hoa Đinh Tử Hương. Bất giác nó cau mày....Đinh Tử Hương là một loài hoa có nhiều ý nghĩa, có người nói chúng là tượng trưng cho sự rủi ro và bệnh tật, nhưng cũng có người cho rằng chúng là hiện thân của của tuổi trẻ, là biểu tượng cho tình yêu lứa đôi mới chớm nở, thanh thuần và tràn đầy hi vọng, e ấp như từng cánh hoa...Nhưng dù là gì thì chúng cũng không được phép có mặt ở đây chứ. Nếu nó nhớ không nhầm thì đây cũng là một điều...cấm ô gia đình nó. Dù chẳng biết lý do với lại bản thân ‘cuồng’ hoa Đinh Tử Hương, nhưng cũng như vô vàn những điều, thứ cấm kỵ khác, nó đều phải răm rắp tuân theo quy định mà nhà nó đặt ra, nếu không hậu quả sẽ chỉ có một.

Bước nhanh chân xuống dưới, nó đang muốn xem là ai mà to gan đem nhiều hoa Đinh Tử Hương vào nhà như vậy.

Chỉ còn mấy bậc cầu thang nữa là xuống sàn nhà, nhưng bước chân nó dường như chẳng có dấu hiệu của việc muốn bước đi.

Cả căn phòng dường như đã được trang hoàng lại toàn bộ, trông nó sang trọng hơn và thần bí hơn... Xung quanh tường, tất cả đều được phủ lên những tấm hình cỡ bự về hoa Tử Hương, đôi chỗ nhấn một vài bình hoa gắn vào tường, và ở giữa những họa tiết về hoa Đinh Tử Hương trên tường được đính một chiếc hộp sọ màu đen, bên trên còn có cả một con dao lớn dính một vài mảnh màu đỏ như là máu làm điểm nhấn cho cả căn phòng. Nó bắt giác rung mình, ôm lấy hai vai. Đây quả là một kiểu trang trí kì lạ, không hề giống với phong cách thường ngày.

- Cô là Tùng Chi?- một giọng nói bất ngờ phát ra từ phía bộ bàn ghế salon màu đen ở bên trái nó. Giật mình, nó theo phản xạ quay lại nhìn.

Ở đó, trên chiếc ghế salon màu đen, có một cô gái ngồi bắt chéo chân và đang... hút thuốc. Nó tò mò dịch chuyển người, bước xuống một bước, hướng mắt về phía cô gái lạ mặt kia.

Cô ta dường như không phải là hầu gái nhà nó vì: thứ nhất cô ta không mang đồng phục, thứ hai giọng điệu của cô ta cứ như là kẻ 'ăn trước, ngồi trên' không coi ai ra gì.

- Cô không phải là gia nô ở đây. Cô là ai?- Nó lên tiếng rồi tiếp tục đánh giá cô gái đang ngồi trước mặt mình. Cô ta có một làn da trắng hồng, mái tóc màu đen bóng bẩy và đôi mắt nâu tuyệt đẹp- đặc trưng của người châu Á. Sống mũi cô ta cao cao, thẳng đến cao ngạo, gương mặt bầu bĩnh trái xoan trông vô cùng dễ thương.

Đang nhìn cô ta chăm chú, bất giác nó rung mình một cái: cô ta rất giống nó.

Nó nhanh chóng đảo mắt tìm ai đó để hỏi nguyên do cũng như chuyện gì đang xảy ra: Xung quanh nhà bây giờ không có ai cả, rất lạ.

- Tôi là ai đáng lẽ chị phải hiểu rõ hơn tôi chứ, sao lại đi hỏi một kẻ như tôi?- Cô ta khẽ nhếch môi lên cười rồi hớp một ngụm rượu nho.

- Cảm ơn! Tôi không muốn.- nó đánh mặt lại khi cô ả đưa ly rượu về phía mình tỏ ý mời uống.

- Lão già ấy chỉ có thể làm được như thế này thôi sao?

- Ai?- nó ngô nghê hỏi lại.

- Lão già sắp xuống lỗ- Nguyễn Hữu Hiền!- nghiêng từng từ một, cô ta bóp chặt ly rượu trong tay khiến nó vỡ tan tành rơi xuống nên rồi mới ngước lên nhìn nó khinh bỉ.

- Chị gái à! Ngay cả em mà chị cũng không nhận ra hay sao? Tùng Chi?

10. Chương 10

Trợn tròn mắt nhìn cô gái trước mặt mình, nó nhất thời không thể theo kịp những gì cô ta vừa nói.

"Cô ta vừa gọi ông nội là 'lão già' lại còn 'sắp xuống lỗ', và... gì nữa đây, cô ta gọi mình là 'chị gái', lẽ... lẽ nào..."

- Cô là... - Nó bắt đầu lên tiếng trong sự ngỡ vực, hoang mang- cô là... là... e..em...- nó chưa kịp nói hết câu thì cô ta đứng dậy bước thẳng về phía nó đang đứng, miệng không ngừng nhả ra hơi khói thuốc. Mùi thuốc hơi nồng trong không khí khiến nó khó chịu, cảm giác như muốn ói. Có trời mới biết, nó ghét mùi thuốc lá như thế nào, chỉ cần ngửi qua cũng khiến nó muốn ói, ho rồi.

- Tôi là ai?- Giữ một khoảng cách nhất định với nó, cô ta khoanh hai tay lên ngực, nhìn nó rồi đánh giá một lượt, ánh mắt quét từ đầu đến chân của cô ta khiến nó bất giác run bần bật. Phải chăng chiếc váy ngủ quá

mỏng nên nó dường như cảm nhận được cái nhìn đến cháy da của cô ta đang dần di chuyển trên người mình? Quá đáng sợ.- Tôi là nữ chủ nhân của ngôi nhà này- Tôi là Nguyễn Tùng Chi!- Thư thái đưa móng tay lên thổi, cô ta nói rồi ngổ ngáo nhìn nó.

- Cái...vừa nói gì? Cô là ai?- không phải là không nghe được những gì cô ta vừa nói, chỉ là nó nghĩ bản thân mình đang nghe lầm.

- Điếc sao? Tôi nói tôi là chủ nhân của ngôi nhà này và...- Ngừng lại một chút, cô ta tiếp tục nhìn nó đang đứng trên hai bậc cầu thang.- và...tôi muốn cô hãy trả lại những gì cô đã và đang được tận hưởng dưới cái tên của tôi .Trả!

Không nói nên lời, nó há hốc mồm nhìn người con gái có vài nét giống mình đang đứng trước mặt.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Cái gì mà chủ nhân, cái gì mà tên của ‘tôi’, cái gì mà trả lại?

Theo cách xưng hô của cô ta, thì có lẽ cô là em gái của nó. A không, khoan đã, không đúng, nhà nó chỉ có mỗi mình nó thôi mà, nó là đứa con gái độc nhất của dòng họ cơ mà, sao giờ lại xuất hiện thêm một người em????

Lẽ nào là ba nó có con rôi??? Con rôi???

- Tùng Ly! Không được hỗn với chị!- Từ phòng bếp bỗng vọng lại giọng nói ngọng ngọng, như là người lai hoặc là người nước ngoài nói tiếng Việt khiến nó nuốt hết toàn bộ những gì muốn nói. Hình như nhà nó không có ai có chất giọng như vậy cả, ít nhất là không có người nước ngoài đến làm việc.

- Mẹ! Sao mẹ lại gọi con là Tùng Ly, con là Tùng Chi mà.- cô ta quay ngoắt về phía có tiếng nói phát ra rồi chỉ ngược về phía nó.- Cô ta mới là Tùng Ly. Cái tên Tùng Chi là của con!

- Yên! Không nói nhiều!- Chất giọng vang cao hơn hẳn, không khó để nhận ra sự bức tức trong đó.

Nghe người phụ nữ ở trong phòng bếp nói vậy, cô ta cũng im lặng nhưng lại có ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống về phía nó. Còn nó, nó thì đang chẳng biết cái gì là tên của ‘con’ tên của ‘cô ta’.

Sau khi chất giọng cao ấy vang lên được vài giây, một bóng người xuất hiện. Nó một lần nữa há hốc mồm, người bước ra từ nhà bếp là một người châu Á 100% chứ không phải là người lai hay là người nước ngoài như nó đã nghĩ. Đó là một người phụ nữ tuổi tầm trung nhưng lại trẻ hơn mẹ Tuyết(- vợ ông Huy) của cô. Bà ta rất đẹp, mặc một chiếc váy dạ hội dài, màu đen quý phái, trên tay và cổ đều có những trang sức đắt tiền mà chỉ cần nhìn thôi cũng thấy dư vài phần bị áp đảo tinh thần, hơn nữa bà ta có một đôi mắt to nhưng hay nheo lại với hàng chân mày rậm cùng chút gì đó của thời gian càng khiến cho người đối diện chỉ có mỗi bốn từ để miêu tả : sang trọng, sắc sảo.

Và lúc này, từ đầu tiên mà nó có thể dùng để miêu tả cho tâm trạng mình lúc này là: sợ!

Vâng là sợ, vì ánh mắt của bà ta quá ư là sắc bén, cứ như là chỉ cần dùng ánh mắt, bà ta cũng đủ để giết chết được nó vậy. Hơn hết, miệng bà ta nói là không được hỗn cái gì gì đó nhưng khóe môi và đuôi mắt lại ẩn ý cười, toàn thân cùng lúc toát ra một luồng sát khí, mà chúng tất nhiên là chỉ dành cho nó vì quanh đây dường như chẳng có ai.

Nuốt nước bọt, nó tự hỏi là bản thân có vào nhầm nhà????

- Tùng Chi! Sao con hỗn vậy? Gặp lại mẹ dù con không vui nhưng cũng nên chào hỏi ta một cách lễ phép chứ?

Đoàng!

Như sét đánh ngang tai, cái gì vậy? Cái gì đang diễn ra?

“ Bà ta vừa nói gì? Vừa...vừa gọi mình là gì?- Con? Bà ta là...là mẹ mình sao? Không, không đúng, mẹ mình mất lúc mình vừa chào đời mà.”

- Hừm! Tùng Chi! Nói ‘ Con chào mẹ’!- nháy mắt, bà ta tỏ ý không vui trước vẻ ngây ngô như con cá khô của nó, bèn ra điều chỉ bảo.

Đến giây phút này, dù là gì nó cũng chẳng hiểu được chút mô tê gì sất, cái gì đang diễn ra vậy? Ai muốn chọc ghẹo gì nó hay sao mà bày trò này? Hay...bà ta là “Dì” mà ba nó mới ‘tậu’ về? Ba nó đi bước nữa sao? Dì này là vợ mà ba nó sẽ cưới sao? Là dì ghê của có hả?

- Dì là...- hơi, khó khăn, nó liếm liếm môi.- Ba cháu sẽ đi bước nữa với dì hả?- mở tròn to đôi mắt, nó đang cố tỏ ra ngây thơ vô (số) tội để tránh làm chạnh lòng người nghe- bà ta, dù gì việc này cũng hơi khó hỏi.

Thế nhưng ngay sau khi nó vừa dứt lời, trong khi người phụ nữ nhếch môi lên cười khẩy cô gái đang im lặng này giờ vì sự xuất hiện của người phụ nữ bỗng nhiên cười một cách điên dại thì nó lại ngơ nghe chẳng hiểu gì.

- Con nói đúng! -một cách nhẹ nhẹ nhàng, ba ta bước lại gần nó, đặt đôi bàn tay lên vai của nó tỏ vẻ thân thiết rồi nói- Nhưng là đúng một nửa!

- Dạ?- nó ngược lên nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của ba ta hỏi.

Hơi cúi người xuống, bà ta nghiêng đầu sang một bên tai của nó thì thầm nhưng với âm lượng như nói chuyện bình thường- Đúng là ta và ba của con cưới nhau, nhưng không phải là bây giờ hay sau này mà là...20 năm về trước đã cưới rồi!

Đoàng!

Thêm một lần nữa, hôm nay nó bị sét đánh hơi bị nhiều.

- 20....20 năm trước?- Nuốt nước bọt, nó lắp bắp hỏi lại. Gì vậy? nếu cưới nhau 20 năm trước thì...- Bà...bà là...

- Ta là mẹ con!- Nguyễn Tùng Vân!

- Dạ? Mẹ...mẹ...ư?- nó tròn tròn mắt, né đầu qua hỏi lại người phụ nữ. Nó còn có một người mẹ ư? Buồn cười quá, mẹ nó đã mất từ khi nó được sinh ra cơ mà, sao giờ lại xuất hiện bà mẹ này?

Bốp!

Sự va chạm mạnh của da thịt tạo thành một thứ âm thanh chói tai...Ông Huy vừa bước tới cánh cửa chính thấy cảnh đó liền giật lùi về phía sau. Bàn tay ông liền nắm lại trong vô thức, ánh mắt lại vì đau đớn mà co rụt lại...

- Bà....bà...đánh...- nó vừa đưa tay ôm lấy má vừa lắp bắp nói như thể không tin được chuyện mình vừa bị đánh. Chuyện gì vậy? Từ nhỏ tới lớn, nó không đánh người khác thì thôi, làm gì có chuyện nó lại bị đánh?

Bốp!

Lại một lần nữa, âm thanh chói tai đó lại vang lên: Nó lại bị tát, bị bà Tùng Vân ấy tát. Ông Huy hít một hơi dài, đánh liều bước qua cửa chính.

- Thưa Chủ mẫu! Ngài chủ tịch đang đợi Chủ mẫu ở vườn hoa ạ!

Đang chăm cái nhìn nhìn nó, bà Tùng Vân liền lia ánh mắt sâu hoắm của mình dịch về phía ông Huy. Ánh mắt từ ngoài cửa sổ chiếu vào, bao quanh lấy người bà. Luồng ánh sáng chói mắt ấy cộng thêm khí chất cao ngạo của bà càng khiến cho người khác cảm thấy bà như một vị thần nghiêm khắc đến độ tàn nhẫn đang nổi cơn thịnh nộ.

- Im! Ở đây ông không có quyền lên tiếng nhắc nhở tôi! Quỳ xuống vấp vào mặt 5 cái.

Giật mình trước câu nói của bà ta lại thấy ông Huy nhanh chóng quỳ gối xuống đất rồi tự vấp vào mặt mình, nó tròn tròn mắt nhìn người phụ nữ đe dọa. Cả đời này, nó đã tự nhủ rằng bản thân nó có thể bị đánh, bắt nạt nhưng nó tuyệt đối không thể để người khác đè đầu cưỡi cổ những người mà nó yêu quý đặc biệt là ông Huy- Ba nuôi của nó. Dù ông chỉ là quản gia trong cái nhà này, nhưng ông lại là người nó yêu quý nhất, thân thương nhất, quan trọng nhất của nó. Có thể nói, nó yêu mến ông, thương ông còn hơn cả ruột thịt của mình.

- Tùng Chi! Thu hồi lại ánh mắt ấy...nếu không...- Ngoảnh đầu lại, đưa bàn tay vuốt vuốt lên cái má đã sưng đỏ của nó, bà ta cười cười cố ý kéo dài câu nói ra.- Nếu không ta thật tiếc cho khuôn dung mỹ miều này.- Ngay khi từ cuối cùng dứt, cánh tay bà ta lại vung lên...

Bốp!

Lại bị đánh.

Uất ức.

“Đủ rồi! Tôi chịu thể đủ rồi.”

Vụt!

Choang!

Tiếng chiếc bình hoa rơi vỡ tan tành trên mặt đất, mảnh âm thanh sắc nhọn như cửa một đường dài trong không gian tạo nên dư âm dài... một ít mùi hoa đình tử hương cùng chút máu tanh thoảng xộc lên mũi. Không gian bỗng trở nên yên ắng lạ thường, chỉ còn lại tiếng kêu tích tắc tích tắc khe khẽ của chiếc đồng hồ cổ cõn trên bức tường...

Máu chảy dài từ trán của nó, từng giọt, từng giọt lã lã.

Vừa rồi, vì bị bà ta tát mấy cái lại nhìn thấy cảnh ba Huy bị người phụ nữ này bắt quỳ gối, vả vào mặt mình, nó mới tức tối đưa tay với lấy chiếc bình hoa đình tử hương gần bên cầu thang đập lên người bà ta, nào ngờ người bị thương lại chính là nó. Nó nhanh nhưng cô gái đứng kế bên nó còn nhanh hơn, ngay khi chiếc bình hoa còn chưa kịp chạm vào người bà ta thì cánh tay nó đã bị bẻ quặt lại, chiếc bình hoa cũng theo đó dội ngược lên đầu nó. Những mảnh vỡ cửa từng đường trên da đầu, đôi chỗ xước cả mặt.

- Chủ mẫu! Chủ mẫu! Xin người tha cho tiểu cô chủ, tiểu cô chủ còn nhỏ, chưa hiểu chuyện xin người hãy bỏ qua, tha cho.- ông Huy run bắn người, liên tục đập đầu xuống đất quỳ lạy người phụ nữ van xin.

Khinh bỉ nhìn ông Huy rồi nhìn lại Tùng Chi đang ngập trong sắc đỏ của máu, bà Tùng Vân không thèm lên tiếng đáp trả mà chỉ nói lớn.

- Anh còn đứng ở đó đến khi nào? Quan sát đứa con yêu hành sự như thế chưa đủ hay sao?

Câu nói của bà vang vọng khắp căn phòng lớn. Nó ngoảnh mặt nhìn quanh trong cơn choáng váng, hoa mắt vì máu ở trên đỉnh đầu mãi không được cầm. Ngay khi câu nói của bà ta vừa dứt một tích tắc, đầu đó vọng lại một tiếng thở dài không giấu nổi một nỗi niềm tâm sự... một thân hình rắn chắc bỗng nhiên hiện ra từ trong không khí, ngày càng rõ nét. Nó bắt chợt rung mình, cả người bắt đầu nghiêng ngả, ha chân không thể nào trụ vững...

Chuyện cứ như là phép thuật...

Thân ảnh vừa hiện hình xong liền bước giật lùi một bước, đứng dựa hẳn vào bức tường gần chân cầu thang. Không phải là tiên, cũng chẳng phải là phép thuật gì, người vừa xuất hiện đó chính là ba ruột của nó- Nguyễn Thành Chí.

- Anh không nghĩ là thân thủ của em giỏi hơn anh!- khoanh hai tay trước ngực, ông Chí nhìn bà Tùng Vân đầy nghi hoặc, ánh mắt ông một thoáng lướt qua thân ảnh sắp đổ của Tùng Chi.

- Anh đừng nghĩ em có được cái chức danh “ Nữ chủ nhân” của dòng họ này là nhờ may mắn cũng đừng nghĩ là là đàn bà con gái thì luôn thua kém đàn ông các anh, nhiều năm khổ luyện như vậy đâu phải là công cốc... hơn nữa dưới chướng của em còn có hai Ninja.- cười cười, bà Tùng Vân vừa đáp lại ông Chí vừa giơ tay đỡ lấy toàn bộ thân hình của nó đang ngã rạp xuống vì mất nhiều máu.- Em không nghĩ cô bé con này sẽ là Nữ chủ nhân của cái nhà này trong tương lai.- Thở dài nhìn nó rồi lại nhìn ông Chí, bà Tùng Vân ăn ngay nói thẳng.

- Tùng Vân, nó cũng là con của em!- ông Chí xoa xoa mi tâm rồi nói, ông hiểu bà Tùng Vân muốn nói gì. Đừng nói là thân thủ của Tùng Chi quá kém, mà ngay cả một chút kỹ năng phòng vệ khi bị tấn công, nó cũng không có. Chỉ vì vạ tai nạn lúc nhỏ mà cả nó và Tùng Ly đều bị gián đoạn quá trình khổ luyện... Nhưng giờ ra Tùng Ly bây giờ còn đỡ hơn Tùng Chi gấp nhiều lần, sau 10 năm sống bên cạnh mẹ mình- bà Tùng Vân,

cô cũng đã học hỏi được nhiều, còn Tùng Chi thì...Mấy năm trời ở Việt Nam, qua lớp này đến lớp khác, học hết thầy này đến sư phụ khác, cũng đừng nói đến nhiều phái võ và các công phu dùng vũ khí, chỉ võ karate thôi, với nó cũng chỉ là cưỡi ngựa xem hoa, học cho biết, cho có...giờ đòi hỏi ở nó cái bản lĩnh của một “Chủ mẫu” tương lai thật còn khó hơn mò kim đáy bể.

- Ba! Nhưng con cũng là con của ba!- Tùng Ly này giờ yên lặng bất ngờ lên tiếng.

- Tùng Ly! Nhưng Tùng Chi là em con nên nó...

- Thưa ba! Người được sinh ra trước không phải là con mà là chị ta, chị ta năm nay đã 19, con mới 17!- Tùng Ly ngắt lời ông Chí, hai chân mày của cô chau lại tỏ vẻ vô cùng bất bình. “Gì chứ, người sinh ra trước chẳng phải là chị ta hay sao?”

- Tùng Ly! Con...- Đang muốn nói điều gì đó, ông Chí chợt nhớ ra sự có mặt của ông Huy liền đánh hắng, ông Huy hiểu chuyện liền đứng dậy bước lên trước bế lấy nó từ tay bà Tùng Vân rồi bước ra ngoài.

Sau khi ông Huy ra khỏi cửa chính, bà Tùng Vân liền lên tiếng.

- ‘Tùng Chi’- Cái tên này chỉ dành cho Nữ chủ nhân của dòng họ Nguyễn đời thứ 31 thôi, Thành Chí à!

Thở dài, ông Chí nhẹ nhàng đến bên chiếc ghế salon, ngồi lên rồi với lấy gói thuốc châm lửa một điếu.

- Tùng Chi là người thừa kế!...Tùng Vân, hãy nhớ nó cũng là con em, em đã từng hứa như vậy! Tùng Ly, nó là em gái của con! Hãy chấp nhận sự thật!

- Anh! Tùng Chi không phải là em của Tùng Ly, nó sinh trước Tùng Ly đến hai năm đấy!- Như mất hết kiên nhẫn, bà Tùng Vân hét lên với ông Chí.

- Em thôi đi có được không? 12 năm trước, cũng chính vì điều này mà em suýt nữa đã hại chết cả Tùng Ly và Tùng Chi có biết không?- Tức tối, ông Chí ném điếu thuốc còn chưa kịp hút một hơi xuống tấm thảm, trừng mắt quát lấy bà Tùng Vân. Cái chết của bà Tùng Linh 17 năm về trước và biến cố của 5 năm sau khi bà Tùng Linh mất vẫn mãi là nỗi ám ảnh trong lòng ông Chí. Mỗi lần nhắc lại, lòng ông tựa như lửa đốt.

- Vụ tai nạn 12 năm trước không phải là do em mà là do Tùng Linh, chính Tùng Linh đã dàn xếp vụ tai nạn đó nhằm hãm hại Tùng Ly vì cô ta biết rõ là Tùng Ly lúc đó mới chỉ 5 tuổi trong khi Tùng Chi- người được xem là con út trong nhà, đã được 7 tuổi!

- Tùng Vân! Đủ rồi! Em có biết bản thân mình đang nói cái gì hay không? Tùng Linh đã chết được 17 năm rồi! Em đừng quên, vì em nên Tùng Linh mới chết, và vì thế nên em mới có ngày hôm nay- Chủ mẫu đương nhiệm của dòng họ Nguyễn ạ!

- Anh!

- Dẹp hết! Người thừa kế là Nguyễn Tùng Chi- con út của Thành Chí này và cố Chủ mẫu- Tùng Linh, sẽ không có chuyện thay thế, phế bỏ ở đây! Rồi chưa?- Ông Chí như nổi cơn thịnh nộ thật sự. Lúc nhìn thấy Tùng Chi bị đánh rồi bị thương ông đã rất lo lắng nhưng với kinh nghiệm của bản thân, ông biết Tùng Chi sẽ không thể nào mất mạng nên không nổi giận với Tùng Ly hay bà Tùng Vân, nhưng khi đụng chạm đến vấn đề phế bỏ người thừa kế, phế bỏ Tùng Chi ông lại không thể nào giữ được bình tĩnh. Tùng Chi là kết quả của tình yêu giữa ông và Tùng Linh, lại là con út nên dù có thể nào ông cũng quyết bảo vệ quyền thừa kế cho nó. Bao nhiêu năm qua, ông luôn vui đầu vào công việc, không thường xuyên về thăm nó, cũng không ép uống nó vào khuôn khổ luyện tập gian khổ là vì ông thương nó, sợ nó bị tổn thương...và hơn hết, ông sợ khi gặp nó, nhìn thấy nó ông sẽ lại nghĩ đến người vợ cả xấu số của mình- Nguyễn Tùng Linh.

- Ba!- Tùng Ly gọi với theo ông khi thấy ông ôm niềm đau khi nhắc đến Nữ chủ nhân quá cố- Nguyễn Tùng Linh, đi ra khỏi phòng.

- Tùng Ly! Ba xin lỗi! Nhưng con nên biết quy tắc chọn người thừa kế của dòng họ ta. Con là chị, nên...ta mong con từ bỏ ý nghĩ đoạt lấy vị trí Nữ chủ nhân tương lai của Tùng Chi. Cái tên ‘Tùng Chi’ không phải là của con đâu! Mừng sinh nhật 17 tuổi của con...- Ông Chí không quay người, chỉ nói rồi bước đi. Bóng dáng cô độc của ông khuất dần rồi biến mất.

“- Vì sao sinh nhật của cô ta thì được chú ý, còn sinh nhật của con lại chỉ là mấy từ đó thôi? Ba!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-con-co-thai-voi-anh-ay-roi>